

Liahona

**Inspiration
fra præsident
Lorenzo Snows liv og
lærdomme, s. 12, 18**

I søgen efter visdom, s. 20

Skole og din livs mission, s. 54

Kunne vi nogensinde blive venner? s. 58

*»Sammen-
lignet med
Gud, er
mennesket
intet, og
dog betyder
vi alt for
Gud.«*

Præsident Dieter F.
Uchtdorf, anden-
rådgiver i Det Første
Præsidentskab,
»I betyder noget
for ham«, *Liahona*,
nov. 2011, s. 20.

BUDSKABER

- 4 **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Herrens røst**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 **Besøgsbudskabet: Missionering**

ARTIKLER

- 12 **Syltede agurker, roer og vidnesbyrd: Inspiration fra præsident Lorenzo Snows liv og lærdomme**
Aaron L. West
En præsentation af dette års studiemateriale til Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen.

- 20 **Ærbødighed mod Gud er begyndelsen på visdom**
Ældste Neil L. Andersen
Hvor har vi dog brug for visdom i vor tids malmstrøm af information.

- 28 **Betydningsfuld undervisning i hjemmet**
Darren E. Schmidt
Fire måder, hvorpå vi lærer vores børn livets vigtige lektier.

- 32 **Unge kvinder og beslutning om mission**
Disse unge voksne kvinder anvendte profetiske råd omkring missionærtjeneste.

- 36 **Hvilken mission ville være bedst?**
Uanset hvad jeres forhold er, så er der muligheder for at tjene som seniormissionær.

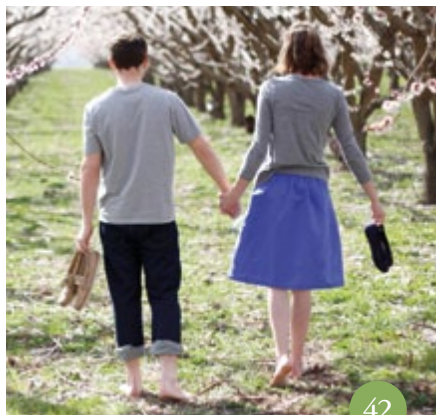
FASTE ARTIKLER

- 8 **Noter fra oktoberkonferencen**
- 10 **Vi taler om Kristus: Tilstrækkelig hel**
Michele Reyes
- 31 **Undervisning i Til styrke for de unge: Værdien af uddannelse**
- 38 **Sidste dages hellige røster**
- 74 **Kirkenyt**
- 79 **Forslag til familieaften**
- 80 **Til vi ses: Lektien om de fem minutter**
Christopher J. Smith

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto af præsident Lorenzo Snow af C.R. Savage, venligst stillet til rådighed af L. Tom Perry Special Collections, Harold B. Lee Library, Brigham Young University; ramme venligst stillet til rådighed af Library of Congress, Washington, D.C. Bagsiden: Maleri af John Willard Clawson © IRL. Indersiden af forsiden: Foto af Andrey Shumilin.

UNGE VOKSNE

42

42 Tro, håb og forhold

Ældste Michael T. Ringwood
Hvordan tre dele af tro kan hjælpe jer i jeres bejlen og beslutning om at gifte jer.

54

UNGE

18 Lær Lorenzo Snow at kende

Christopher D. Fosse
Et par inspirerende beretninger om Lorenzo Snow, du måske ikke kendte til.

46 Mormons Bog – fortæl om den

Ældste Juan A. Uceda
Det kan føre til vidunderlige konverteringsoplevelser at fortælle dine venner om Mormons Bog.

49 Linje på linje: Lære og Pagter 87:8

Dette års GUF tema lærer dig om, hvor du kan stå for at være beskyttet.

50 GUFs tema 2013

Unge Mænd og Unge Pigers hovedpræsidenter
Tanker om, hvordan du kan stå på hellige steder.

52 Hvad Agung lærte af badminton

Adam C. Olson
Hvordan håb kan velsigne os i dag.

54 Til styrke for de unge: Uddannelse

Ældste Craig A. Cardon

56 Bliv ved med at øve dig

Willis Jensen
Jeg havde aldrig troet, at mine klavertimer en dag skulle hjælpe mig med at føle Ånden.

57 Plakat: Stå på hellige steder

58 At se det gode i Kylie

Karinne Stacey
Mor foreslog, at bøllen i skolen bare havde brug for en ven.

BØRN

66

59 Særlige vidner: Hvordan kan jeg få et vidnesbyrd?

Ældste Robert D. Hales

60 En plan for vores familie

Marissa Widdison
Da Levis lillesøster blev født for tidligt, havde hun brug for bønner og præstedømmevelsignelser.

62 På rejsen: To huse, hvor Joseph Smith boede

Jan Pinborough

64 Historier om Jesus: Jesus Kristus og den første åbenbaring

65 Vores side

66 Klar til at læse

Merillee Booren
Venskab og venlighed hjalp Mary med at overvinde sin frygt.

68 Få Primary hjem: Vor himmelske Fader elsker mig, og han har en plan for mig

70 Til mindre børn

81 Portræt af profeten: Joseph Smith

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: »Hvordan kan jeg få« en Liahona?

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, Ryan Carr, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe
Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagers Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.
E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat,
koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,
samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

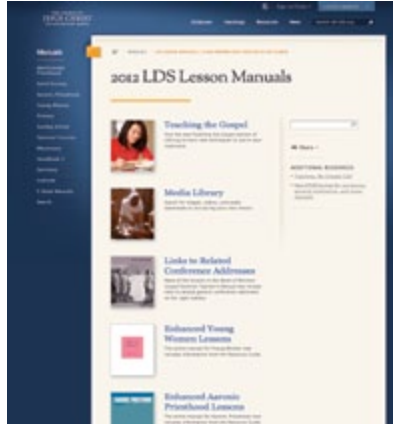
For readers in the United States and Canada:

January 2013 Vol. 162 No. 1. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Artiklen på s. 12 præsenterer dette års stu-
diemateriale til Det Melkisedeske Præste-
dømme og Hjelpeforeningen. Foretrækker
du at læse hæftet på nettet, findes den på
LDS.org under »Resources.«

FOR DE UNGE

På s. 50 underviser ældste Craig A. Cardon
fra De Halvfjerds om, hvorledes uddannelse
har indflydelse på din mission i livet. Du
kan lære mere om uddannelse i afsnittet
Til styrke for de unge på **youth.lds.org**.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er
tilgængelige på mange sprog på
languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Besøgsundervisning, 7

Bøn, 4, 39, 60

Den første åbenbaring, 39, 62, 64

Familien, 28, 60

Forældrerolle, 28

Guddommelighed, 68

GUFs tema, 49, 50

Handlefrihed, 80

Helbredelse, 10

Helligånden, 4

Håb, 42, 52

Jesus Kristus, 10

Kirkens historie, 12, 18, 62

Missionering, 7, 32, 36, 38, 40, 41, 46

Moderskab, 10

Modgang, 10

Musik, 56

Præstedømme-

velsignelser, 40, 60

Skriftstudium, 28

Smith, Joseph, 42, 62, 64, 81

Snow, Lorenzo, 12, 18

Templer, 65, 70

Tro, 42

Uddannelse, 31, 54, 56

Undervisning, 28

Venlighed, 58, 66

Venskab, 58

Vidnesbyrd, 39, 46, 59

Visdom, 20

Ægteskab, 42

Økonomi, 20

Åbenbaring, 32

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

HERRENS RØST

Lære og Pagter indbyder alle mennesker overalt til at høre Herren Jesu Kristi røst (se L&P 1:2, 4, 11, 34; 25:16). Den er fyldt med hans budskaber, advarsler og opmuntrende formaninger, der blev givet ved åbenbaring til udvalgte profeter. I disse åbenbaringer ser vi, hvorledes Gud besvarer vore bønner af tro med budskaber, der indeholder vejledning, fred og advarsel.

Gennem vore bønner søger vi at vide, hvad Gud ønsker af os, hvad vi bør gøre for at finde fred og glæde i dette liv og det kommende, og hvad der venter os. Lære og Pagter er fyldt med svar på sådanne spørgsmål, der blev stillet af almindelige mennesker og profeter i ydmyg bøn. Det kan være os en værdifuld vejledning i, hvordan man modtager svar på spørgsmål om vores timelige velbefindende og evige frelse.

Ydmyghed og tro på Herren Jesus Kristus er elementært. Oliver Cowdery modtog svar fra Herren angående sit ønske om at hjælpe med oversættelsen af Mormons Bog: »Husk, at uden tro kan du intet gøre; bed derfor i tro. Tag ikke let på dette; bed ikke om det, som du ikke bør« (L&P 8:10).

Herren kræver gang på gang i Lære og Pagter tro og ydmyghed, før han giver sin hjælp. En af årsagerne til dette er, at hans svar måske ikke kommer på den måde, som vi forventer det. Ej heller vil de altid være lette at acceptere.

Kirkens historie og vore forfædres erfaringer illustrerer denne virkelighed. Min oldefar Henry Eyring bad indtrængende om at vide, hvad han skulle gøre, da han hørte om det gengivne evangelium i 1855. Svaret kom i en drøm.

Han drømte, at han sad til bords med ældste Erastus Snow fra De Tolv Apostles Kvorum og med en ældste, der hed William Brown. Ældste Snow underviste om evangeliets principper i, hvad der syntes som en time. Så sagde ældste Snow: »Jeg befaler dig i Jesu Kristi navn at blive døbt, og denne mand [ældste Brown] ... skal døbe dig.«¹ Min familie er taknemlig for, at Henry Eyring havde tro og ydmyghed til at blive døbt af ældste Brown kl. 7:30 om morgenen i en tank med regnvand i St. Louis i Missouri i USA.

Svaret på hans bøn kom ikke gennem Herrens tydelige røst. Den kom i en åbenbaring og drøm om natten, som den gjorde med Lehi (se 1 Ne 8:2).

Til venstre: I denne dagbog optegnede Henry Eyring (foto til venstre) begivenhederne, der fulgte ældste Parley P. Pratts martyrium (foto under Henry Eyring). Dagbogssiden til venstre nævner martyriet. Under dagbogen ligger en udgave af Lære og Pagter fra 1890.

Herren har belært os om, at svar også kan komme i form af følelser. I Lære og Pagter lærte han Oliver Cowdery: »Ja, se, jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte« (L&P 8:2).

Og han opmuntrede Oliver på følgende måde: »Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?« (L&P 6:23).

Lære og Pagter, Kirkens historie og den beretning, der blev optegnet af Henry Eyring på hans mission, ikke længe efter han var blevet døbt, har lært mig, at svar kan føles som advarsler såvel som fred.

I april 1857 deltog ældste Parley P. Pratt fra De Tolv Apostles Kvorum i en konference i, hvad der i dag kendes som Oklahoma i USA. Henry Eyring nedskrev, at ældste Pratts »sind var fyldt med dystre anelser ... og ikke var i stand til at se fremtiden eller en udvej.«² Henry

nedskrev de sørgelige nyheder om apostlens martyrium, der fandt sted lige efter. Ældste Pratt havde fortsat sin kurs trods bange anelser, præcis som profeten Joseph havde gjort det på vej til Carthage.

Det er mit vidnesbyrd, at Herren altid besvarer den ydmyge bøn, der er opsendt i tro. Lære og Pagter og vores personlige erfaring lærer os, hvorledes man genkender disse svar og accepterer dem med tro, uanset om de kommer som vejledning, bekræftelse af en sandhed eller advarsel. Jeg beder til, at vi altid må lytte efter og genkende Herrens kærlige røst. ■

NOTER

1. »Henry Eyrings dagbog: 1835-1902« (ikke offentliggjort tekst i forfatterens besiddelse).
2. »Henry Eyrings dagbog: 1835-1902.«

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

1. Overvej at læse afsnittene om bøn i dette budskab sammen. Bed, når I læser, familiens medlemmer om at lytte nøje efter, hvordan Gud besvarer bønner. Overvej at vidne om bønnens vigtighed.

2. Lære og Pagter er fyldt med svar på spørgsmål, der blev stillet af mennesker i bøn. Hvad, hvis svarene på deres spørgsmål (åbenbaringerne) aldrig var blevet nedskrevet? Tilskynd familien til at lære at genkende og følge Åndens tilskyndelser. De kan måske nedskrive deres tanker om bøn i deres dagbog.

Lyt efter tilskyndelser

María Isabel Molina

En aften løb min unge kusine hjemmefra, så jeg skyndte mig ud for at lede efter hende. Mens jeg kørte, bad jeg om, at Helligånden ville hjælpe mig. Jeg vidste, at Gud ville svare og vejlede mig, så jeg forsøgte at lytte til Åndens tilskyndelser. Men da jeg intet hørte, blev jeg desperat og følte, at Ånden ikke tilskyndede mig.

Selvom jeg gerne ville længere ud for at lede, følte jeg, at jeg burde blive i området omkring min kusines hus. Så

jeg besluttede mig for at køre endnu en runde i området. I det jeg stoppede ved et kryds, så jeg silhuetten af en ung pige, der gik. Jeg havde fundet min kusine!

Mens jeg sprang ud af bilen og løb hen til hende, indså jeg, at Ånden havde vejledt mig under hele forløbet ved at give mig følelsen af, at jeg burde blive i det samme område. Fordi jeg havde lyttet efter en stille røst, havde jeg nær ignoreret Åndens tilskyndelser. Så forstod jeg, at mange gange hører vi ikke en

stemme, men vi får indtryk i vores hjerte.

Jeg var så taknemlig for Åndens vejledning. Han er der virkelig altid! Som skriftstedet lyder: »Helligånden skal være din stadige ledsager« (L&P 121:46).

Hvis vi er værdige til Åndens vejledning og er opmærksomme, kan vi være redskaber i Guds hænder til at gøre godt for mange mennesker. Med Åndens stadige ledsagelse vil vi vide, hvilken vej vi skal gå.

BØRN

Et bønsumt eventyr

Præsident Eyring underviser dig om, at bønner besvares på mange forskellige måder. Du kan få et lille eventyr ud af at søge skrifterne for at finde nogle af disse måder.

Brug kortet til at påbegynde dit lærerige eventyr. Slå hvert skriftsted op, der står på kortet. På de tomme linjer kan du skrive nogle få ord ned, der beskriver det, som skriftstedet siger om svar på bønner.

Undervejs kan du i din dagbog skrive om det, du lærer, og om dine egne erfaringer med at få svar på bønner.

1 Joh 14:26

2

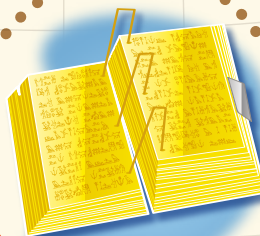
L&P 6:22-23

3

L&P 8:2

4

L&P 9:8-9

X

Ordsp 8:10-11

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og til at gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv. Find yderligere information på reliefsociety.lds.org.

Missionering

Sidste dages hellige bliver sendt ud for at arbejde i [Herrens] vingård for menneskesjælenes frelse« (L&P 138:56), hvilket indebærer missionering. Det er ikke nødvendigt at have en formel missionskaldelse for at fortælle om evangeliet. De, hvis liv vil blive velsignet af evangeliet, er omkring os, og når vi forbereder os, vil Herren bruge os. Besøgslærere kan favne deres åndelige ansvar og hjælpe med »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen i 1842, sagde han, at kvinderne ikke kun skulle tage sig af de fattige, men de skulle også frelse sjæle.¹ Det er stadig vores mål.

»Herren ... betror ... et vidnesbyrd om sandheden til dem, han ved, vil dele det med andre,« har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt. »Herren forventer også, at vi som medlemmer af hans genoprettede kirke »åbne[r vores] mund til enhver tid og [kundgør hans] evangelium med fryderåb« (L&P 28:16) ... Nogle gange

kan et enkelt udtryk for et vidnesbyrd sætte ting i gang, der kan have indflydelse på nogens liv i al evighed.«²

Fra skrifterne

L&P 1:20-23; 18:15; 123:12

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 448.
2. Dieter F. Uchtdorf, »Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 76-77.
3. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 92-95.

Tro, familie, tjeneste

Fra vores historie

Beretningen om Olga Kovářová fra Tjekkoslaviet er et eksempel på medlemsmissionering i vores hjælpeforeningshistorie. I 1970'erne var Olga lægestuderende og hungrede efter et dybere åndeligt liv. Hun lagde mærke til 75-årige Otakar Vojkúvka, en sidste dages hellig. »For mig så han ud som én på 75 år, men i sit hjerte var han snarere 18 og livsglad,« sagde hun. »Det var meget usædvanligt i Tjekkoslaviet i en tid præget af kynisme.«

Olga spurgte Otakar og hans familie, hvordan de fandt glæde. De præsenterede hende for andre kirkemedlemmer og gav hende en Mormons Bog. Hun læste ivrigt i den og blev hurtigt døbt og bekræftet. Siden da har Olga været en positiv indflydelse i en verden med politisk undertrykkelse og religiøs forfølgelse. Hun tjente som hjælpeforeningspræsident i sin lille gren og hjalp med at frelse sjæle ved at bringe dem til Kristus.³

Hvad kan jeg gøre?

1. Følger jeg Helligåndens tilskyndelser, når jeg bærer mit vidnesbyrd for de søstre, jeg besøger?

2. Hvordan hjælper jeg de søstre, som jeg våger over, med at lære om evangeliet?

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2012, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Var det et tilfælde, at vore veje krydsede hinanden?

En meget kold lørdag aften i vinteren 1983-1984 kørte søster Monson og jeg turen til bjergdalen ved Midway i Utah, hvor vi har et hus. Temperaturen den aften var 31 minusgrader, og vi ønskede at sikre os, at alt var i orden i vores hus der. Vi gennemgik huset og fandt alt i orden, så vi begyndte at køre tilbage til Salt Lake City. Vi fik knap kørt nogle kilometer ... før vores bil brød sammen. Vi var fuldstændig hjælpeløse ...

Modstræbende begyndte vi at gå mod den nærmeste by, mens bilerne fløj forbi os. Endelig standsede en bil, og en ung mand tilbød at hjælpe ... Den venlige, unge mand kørte

os tilbage til vores hus i Midway. Jeg forsøgte at betale ham lidt ... men han ... angav, at han var spejder og ønskede at gøre en god gerning. Jeg præsenterede mig selv, og han udtrykte sin glæde over at kunne hjælpe. Jeg formodede, at han havde alderen til at være missionær, så jeg spurgte ham, om han planlagde at tage på mission. Han oplyste, at han ikke var sikker på, hvad han ønskede at gøre.

Den følgende mandag morgen skrev jeg et brev til den unge mand og takkede ham for hans hjælp. I brevet opmuntrede jeg ham til at tage på fuldtidsmission ...

Godt en uge senere ringede den unge mands mor og fortalte, at hendes søn var en fremragende ung mand, men på grund af visse påvirkninger var hans længe nærede ønske om at tage på mission blevet mindre. Hun fortalte, at hun og hans far havde fastet og bedt om, at hans hjerte måtte ændre sig ... Hun ønskede at fortælle mig, at hun betragtede hændelsen den bitterkolde aften som svar på deres bønner for deres søn. Jeg sagde: »Jeg er enig med dig.«

Efter flere måneder og mere kontakt med denne unge mand kunne søster Monson og jeg overvældet af glæde deltage i hans missionærfarvel forud for hans afrejse til missionen i Vancouver i Canada.

Var det et tilfælde, at vore veje krydsede hinanden den kolde decemberaften? Det tror jeg ikke et øjeblik på. Jeg tror snarere, at vores møde var svaret på en mors og en fars hjertegribende bønner for deres søn, som de elskede.

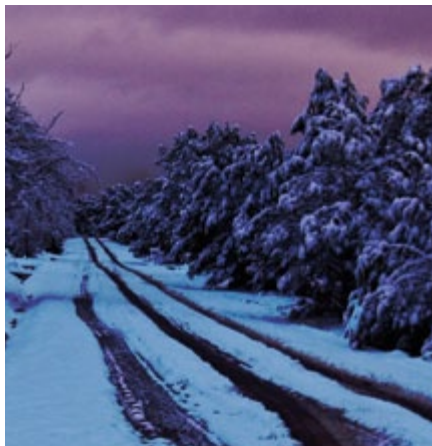
Præsident Thomas S. Monson, »Tænk over velsigelserne«, *Liahona*, nov. 2012, s. 88.

Spørgsmål til overvejelse

- Hvordan kan det styrke dig og dem, du underviser, at tage på mission?
- Hvad kan du gøre for at forberede dig på at tage på mission?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpeklip om dette emne: *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004; Russell M. Nelson, »Spørg missionærerne! De kan hjælpe jer!« *Stjernen*, nov. 2012, s. 18-21.

Profetisk løfte

»Vor himmelske Fader kender vore behov og vil hjælpe os, når vi kalder på hans hjælp. Og jeg tror, at ingen af vore bekymringer er for små eller ubetydelige. Herren ses i livets detaljer.«

Præsident Thomas S. Monson, »Tænk over velsignelserne«, *Liahona*, nov. 2012, s. 88.

ÆNDRINGER I RETNINGSLINJER FOR

Ved generalkonferencen i oktober 2012 bekendtgjorde præsident Thomas S. Monson: »Alle værdige og egnede unge mænd, der har gennemført high school eller tilsvarende

... får mulighed for at blive anbefalet til missionærtjeneste, fra de fylder 18 år, i stedet for 19 år ... egnede, værdige unge kvinder, der har et ønske om at tjene, kan blive anbefalet til

missionærtjeneste, når de fylder 19 år, i stedet for 21 år« (»Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2012, s. 4, 5).

STUDIEHJØRNE

Drag paralleller: Sand omvendelse

Nogle af de vigtigste emner blev behandlet af flere talere ved generalkonferencen. Her er, hvad fire talere sagde om sand omvendelse. Forsøg at se efter andre paralleller, når du studerer konferencetalerne.

- »Sand omvendelse ... omfatter en bevidst forpligtelse til at blive Kristi discipel.«¹ – Ældste David A. Bednar, De Tolv Apostles Kvorum.
- »Ved dåben lover vi at påtage os Jesu Kristi navn og have en fast beslutning om at ville tjene ham til enden (Moro 6:3; fremhævelse tilføjet). En sådan

pagt kræver en modig indsats, forpligtelse og retskaffenhed.«² – Ældste Quentin L. Cook, De Tolv Apostles Kvorum

- »Vi følger vor Frelser Jesus Kristus. Sådan en omvendelse og selvsikkerhed er resultatet af en flittig og overvejende indsats. Den er personlig. Det tager et helt liv.«³ – Ann M. Dibb, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab
- »Kun når vores vidnesbyrd overgår det, der er i vores sind, og borer sig dybt ind i hjertet, vil vores motivation til at elske

og tjene blive som Frelserens.«⁴ – Ældste M. Russell Ballard, De Tolv Apostles Kvorum

NOTER

1. David A. Bednar, »Omvendt til Herren«, *Liahona*, nov. 2012, s. 107.
2. Quentin L. Cook, »Føler I også således nu?« *Liahona*, nov. 2012, s. 9.
3. Ann M. Dibb, »Jeg ved det. Jeg efterlever det. Jeg elsker det«, *Liahona*, nov. 2012, s. 10.
4. M. Russell Ballard, »Vær ivrigt engagerede«, *Liahona*, nov. 2012, s. 30.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

TILSTRÆKKELIG HEL

Michele Reyes

Hvordan skulle jeg dog kunne skifte bleer, lave aftensmad eller trøste mine børn med kun én arm?

Da jeg var 17 år gammel, mistede jeg det meste af min venstre arm i et biluheld. Denne oplevelse forandrede mit liv for altid. Selv om der har været svære dage og udfordrende stunder, så har smeltediglen ild givet mig mulighed for at være vidne til forsoningens kraft på en helt enestående måde.

Mit liv handler udelukkende om at være hustru og mor, to roller jeg holder utrolig meget af. Før mine børn kom til verden, tænkte jeg på min utilstrækkelighed som mor. Hvordan skulle jeg dog kunne skifte bleer, lave aftensmad eller trøste mine børn med kun én arm? Femten år senere står jeg midt i moderskabet med fem søde børn. Jeg har tilpasset mig godt, og mine børn lægger knap nok mærke til, at jeg adskiller mig fra de andre mødre. Min manglende arm er ikke længere en hindring, men et symbol på kærlighed. Det er en kilde til trøst for mine børn, når de græder eller falder i søvn om aftenen. Dette bånd kan skyldes mange ting, men jeg ser det som et bevis på Frelserens evne til at få noget godt ud af noget tragisk.

Jeg kan ikke beskrive den sødme,

jeg føler, når den del af mig kan være til sådan en trøst for mine børn. Moderskabet har sat min fysiske begrænsning i perspektiv, og jeg har allerede følt forsoningen hele mig.

De daglige krav som moder har sommetider været svære. Hårde stunder har givet mig grund til at reflektere over opstandelsen og Frelserens evne til at hele mig. Her ved får de trosfremmende eksempler på helbredelse i skrifterne en særlig betydning for mig. Et af mine yndlingseksempler er, da Frelseren besøger

folket i Amerika og helbreder deres syge. Jeg har forestillet mig, hvordan det må have været at være en af dem, der blev helbredt af Frelseren. Denne beretning begynder med hans kærlige invitation:

»Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre ... eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt af barmhjertighed ...

STYRKE TIL AT LEVE MED JERES UDFORDRING

»Visse udfordringer i livet [kan ikke] løses her på jorden. Paulus tryglede tre gange om, at »en torn i kødet« blev fjernet. Herren svarede ganske enkelt: »Min nåde er dig nok« (2 Kor 12:7,9) ... [Han] gav Paulus [styrke] ... til at opveje det, så han kunne leve et yderst meningsfuldt liv. [Han] ønsker, at du skal lære, hvordan du kan blive helbredt, når det er hans vilje, samt at lære dig, hvordan du kan opnå styrke til at leve med din udfordring, når han ønsker, at den skal være et middel til [udvikling]. I begge tilfælde vil Forløseren støtte dig.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »At blive helbredt«, *Stjernen*, juli 1994, s. 7.

for jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer

... Og det skete, at da han således havde talt, kom hele mængden, alle som én, frem med deres syge og deres plagede og deres lamme og med deres blinde og med deres stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var plaget; og han helbredte dem hver og en, efterhånden som de blev ført frem for ham« (3 Ne 17:7-9).

For mig er dette en af de mest rørende beretninger i skrifterne. Men mit perspektiv har ændret sig, efter jeg har favnet moderskabet med en arm. Jeg mente engang, at jeg var et af de mennesker, der så allermest frem til opstandelsen og ideen om at blive gjort hel. Men nu har jeg ikke så travlt. Jeg føler mere og mere forsoningen virke i mit liv *nu*. Jeg har indset, at den helbredende kraft ikke nødvendigvis kun begynder, når opstandelsen finder sted. Helingen er allerede begyndt, når et af mine børn hver aften ømt holder fast i, hvad der er tilbage af min arm, og glider ind i søvnen. Denne erkendelse har været ligeså betydningsfuld for mig som enhver mirakuløs fysisk helbredelse. Jeg har besluttet, at lige nu er jeg så hel, som jeg brug for at være. ■

Min manglende arm er ikke længere en hindring, men et symbol på kærlighed. Det er en kilde til trøst for mine børn, når de falder i søvn om aftenen.

HVORFOR SKETE DET FOR MIG?

Ældste Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Præsidium besvarede dette spørgsmål i sin tale »Særlige lektier« til aprilkonferencen 2012:

»Dette liv er vores oplæring til evig ophøjelse, og den proces er ensbetydende med prøver og prøvelser. Sådan har det altid været, og ingen går fri.

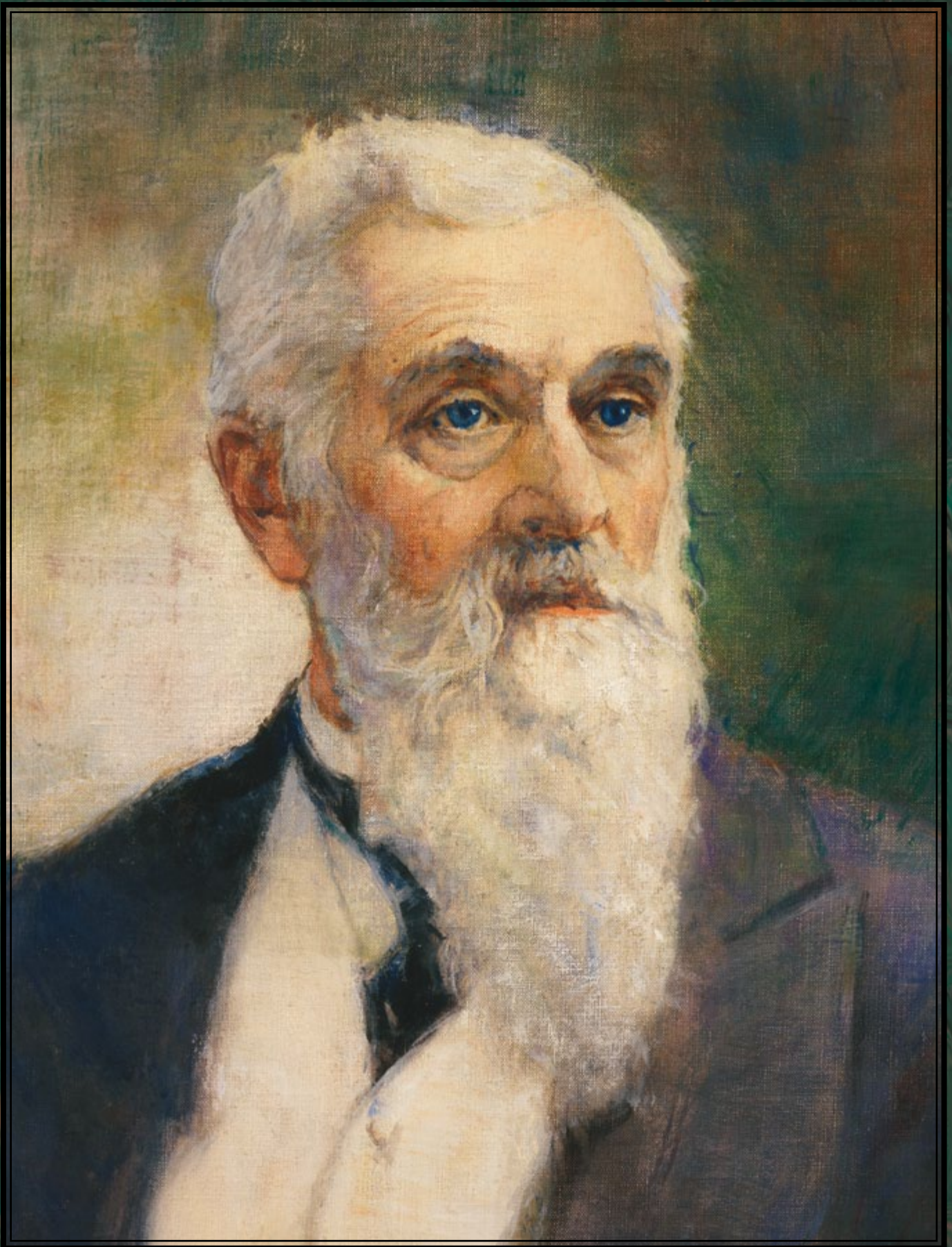
At kunne stole på Guds vilje er en vigtig del af vores liv på jorden. Med tro på ham drages vi mod kraften i Kristi forsoning i de tider, hvor spørgsmålene er mange og svarene få. ...

Selvom vi oplever prøvelser, modgang, handicap, hjertesorg og alle slags trængsler, vil vor omsorgsfulde og kærlige Frelser altid være der for os. Han har lovet:

»Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer ...

Min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:18, 27).«

Hvordan kan I søge Frelserens trøst og fred i jeres prøvelser?

Syltede agurker, roer og vidnesbyrd

INSPIRATION FRA PRÆSIDENT LORENZO SNOWS LIV OG LÆRDOMME

Når I i år studerer præsident Lorenzo Snows lærdomme, vil I lære ham at kende som profet, seer og åbenbarer, og hans råd er bemærkelsesværdigt relevante i vor tid.

Hvis I nogensinde har set et portræt af Lorenzo Snow, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges femte præsident, så husker I sikkert hans lange, hvide skæg og venlige ansigt. Og hvis I har brugt et par minutter på at studere portrættet, er I måske blevet draget af præsident Snows øjne – trætte, men ikke udmattede, gamle, men fulde af energi og lys.

I har måske hørt, at præsident Snow blev inspireret til at tale om tiende, og I mindes måske at have læst noget om en hellig oplevelse, han havde i templet i Salt Lake.

Men ved I, hvad der førte til hans oplevelse i templet, og hvad den resulterede i? Er I nysgerrige efter at kende til historien bag om åbenbaringen, som han modtog om tiendeloven?

Og hvad med hans øjne og ansigt? En præst

fra en anden trossamfund skrev følgende efter at have mødt præsident Lorenzo Snow: »... Hans ansigt strålede af fred; hans holdning var en bøn om fred. I hans øjnes dybe ro boede der ikke kun en stille bøn, men også en åndelig styrke ... Jeg blev ramt af den mærkeligste følelse af, at jeg »stod på hellig grund.«¹ Har I lyst til at vide mere om de eventyr, prøvelser, sejre, sorger, glæder og åbenbaringer, der tilsammen skabte en sådan udstråling?

I år vil søstre i Hjælpeforeningen og bærere af Det Melkise-dekske Præstedømme studere *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*. Når I lærer om præsident Snows lærdomme og drøfter dem i kirken og i hjemmet, vil I lære ham at kende som mere end en venlig mand

BIOGRAFISKE OPLYSNINGER

Lorenzo Snow blev født den 3. april 1814 i Mantua i Ohio i USA. Hans forældre, Rosetta og Oliver Snow, opdrog ham og hans seks søskende i et hjem, der var præget af tro, hårdt arbejde, tjeneste og uddannelse. Disse grundlæggende principper forberedte ham på at tage imod det gengivne evangelium. I juni 1836 tilsluttede han sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Kirtland i Ohio under Helligåndens tilskyndelser og med en kærlig prikken fra sin søster Eliza, der allerede havde tilsluttet sig Kirken. Mindre end et år senere blev han kaldet til at tjene som fuldtidsmissionær.

De næste 12 år tjente han på adskillige missioner i USA, og han ledte også en gruppe af sidste dages hellige pionerer til Salt Lake-dalen. Han var en dedikeret, energisk missionær, der tjente i Italien, på Hawaii og i det vestlige USA. Han blev ordineret som apostel den 12. februar 1849. Han deltog også på andre områder i Kirkens lederskab herunder mere end 5 års tjeneste som den første præsident for templet i Salt Lake City. Den 10. oktober 1898 blev han indsat som Kirkens præsident. Han døde den 10. oktober 1901 i Salt Lake City i Utah.

på et gammelt maleri. I vil lære ham at kende som en Guds mand – profet, seer og åbenbarer, og hans råd er bemærkelsesværdigt relevante i vor tid.

Som en lille appetitvækker kommer her nogle få uddrag af lærdomme og beretninger, som I vil finde i dette års studiemateriale. I de følgende afsnit henviser kapitler og sidetal til *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*.

I mindes måske en interessant konference-tale, hvori ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum sammenlignede konverteringsprocessen med den proces, der finder sted, når man sylter agurker.² Ældste Bednar var ikke den første apostel, der gav denne sammenligning. Præsident Snow delte lignede indsigt 150 år tidligere:

»Lægges en agurk i en bøtte med eddike, sker der ikke meget den første time eller for den sags skyld de første 12 timer. Undersøger I den, opdager I, at kun skrællen er lidt påvirket, for det tager længere tid at sylte den. Når et menneske bliver døbt ind i denne kirke har det en virkning på ham, men det sylter ham ikke med det samme. Retfærdighedens og pligtens love bundfælder sig ikke i ham de første 12 eller 24 timer; han må blive i Kirken, som agurken i eddiken, indtil han bliver gennemvædet af den rette ånd.«³

Når præsident Snow talte om konvertering, talte han af erfaring. Han fortalte ofte om to begivenheder – en, der fandt sted, før han tilsluttede sig Kirken og en anden, der fandt sted kort tid efter hans dåb og bekræftelse – der hjalp ham med at blive »gennemvædet af den rette ånd.« I kan læse om oplevelserne bag beretningerne på side 1, 3, 59 og 61-62.

»Hvorfor kaldes en mand til at fungere som præsident over et folk?« spurgte præsident

Præsident Snow forkyndte, at betaling af tiende ville frembringe velsignelser. Tiende blev normalt modtaget på kontorer som dette vist her (Salt Lake City, 1880'erne). Til venstre: Præsident Snow lavede som forberedelse til at have gæster på besøg lysestager ud af roer for at oplyse sit hjem.

Snow engang. »Er det i orden at opnå indflydelse for derefter at bruge denne indflydelse til egen vinding? Nej, tværtimod, i en sådan stilling er han kaldet til at handle efter det samme princip, som gjorde, at præstedømmet blev givet til Guds Søn, nemlig at han skulle yde ofre. For sig selv? Nej, til bedste for de mennesker, som han præsiderede over ... [at blive] sine brødres tjener, ikke deres herre, og arbejde for at fremme deres interesser og velfærd.«⁴

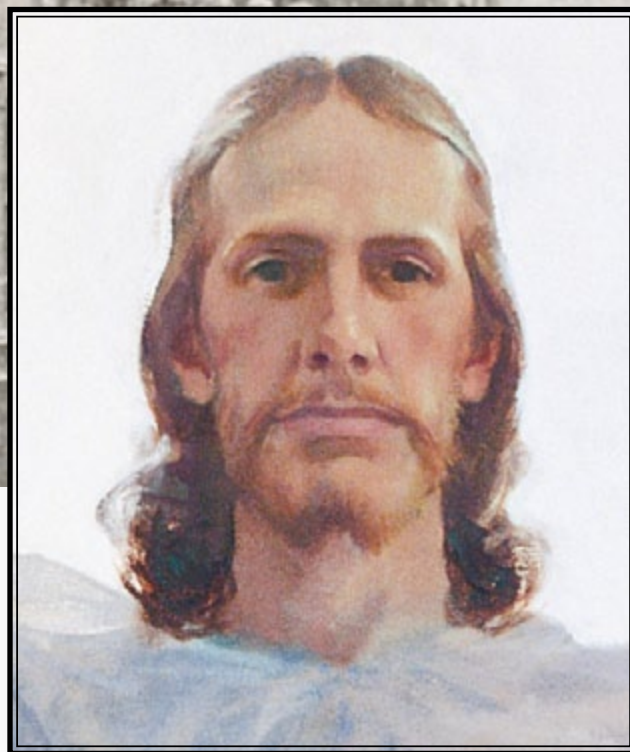
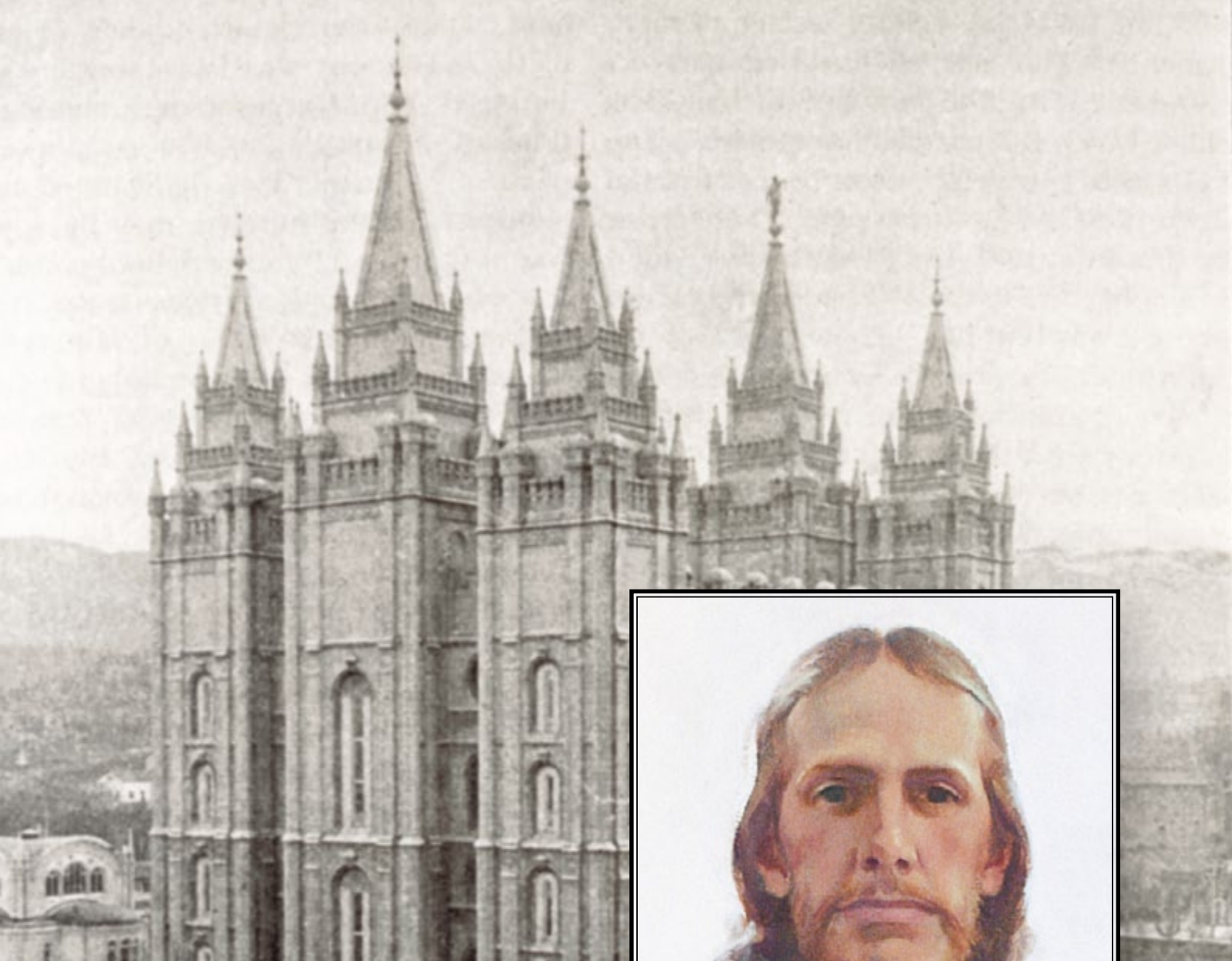
Som Kirkens leder praktiserede præsident Snow dette princip, og han fandt sommetider kreative måder at gøre det på. Han brugte fx engang roer, lagner og halm til at løfte humøret hos en gruppe lidende hellige. Denne beretning findes i kapitel 7. Se kapitel 18 for at læse nogle af hans lærdomme om lederskab i Kirken.

Præsident Snow var en stærk, kreativ og effektiv leder, fordi han vidste, hvem den sande leder er. Han sagde: »Det store værk, som nu finder sted med at samle folk fra alle jordens nationer, er ikke et produkt af noget eller nogle menneskers tankegang, men det udspringer fra Herren den Almægtige.«⁵ Som reaktion på en forsamling af kirkemedlemmer, der hyldede ham på hans 85 års fødselsdag, sagde han: »Jeg føler, at hvad end jeg har opnået,

så er det ikke Lorenzo Snow, der har opnået det, og det, der har ført mig til dette embede som præsident for Kirken, er ikke det, Lorenzo Snow har gjort, men Herren.«⁶

Han underviste i denne sandhed i løbet af sin tjenestegerning, men han blev mindet om det på en hellig og personlig måde, kort tid før han blev Kirkens præsident. Han blev Kirkens seniorapostel ved præsident Wilford Woodruffs død den 2. september 1898. Han følte sig utilstrækkelig til at påtage sig dette ansvar og gik alene ind i et værelse i templet i Salt Lake City for at bede. Han bad om vejledning, men følte intet svar på sin bøn, så efter et stykke tid forlod han værelset og trådte ud på en stor gang. Det var der, svaret kom. Den opstandne Frelser stod foran ham, ca. en meter over gulvet, og fortalte ham, hvorledes han skulle gå fremad med hensyn til Kirkens ledelse. Se kapitel 20 for at lære mere om denne oplevelse.

Præsident Snow er kendt for at have modtaget en åbenbaring om tiendeloven. For Kirkens medlemmer i 1899 begyndte denne åbenbaring med en skrap erklæring: »Tiden er kommet for hver eneste sidste dages hellig, som regner med at være beredt til fremtiden og at holde sine fødder solidt plantet på fast grund, til at gøre Herrens vilje og betale

Lorenzo Snow havde den hellige oplevelse at se den opstandne Herre i templet i Salt Lake City.

en ærlig tiende. Det er Herrens ord til jer.⁷

De sidste dages hellige reagerede trofast på deres profets råd, og som resultat velsignede Herren dem individuelt og samlet. Indflydelsen fra den åbenbaring fortsætter i dag, når Kirkens medlemmer over hele verden modtager åndelige og timelige velsignelser gennem lydighed mod tiendeloven. Se kapitel 12 for at læse om oplevelsen, der førte til denne åbenbaring og velsignelserne, der fulgte.

Som alle andre profeter bar præsident Snow stærke vidnesbyrd om Jesus Kristus. Han sagde: »Vi er alle afhængige af Jesus Kristus, af hans komme til verden for at åbne en udvej, hvorved vi kan sikres fred, glæde

og ophøjelse. Og havde han ikke bragt dette offer, ville vi aldrig have opnået de velsignelser og privilegier, som er garanteret os gennem evangeliet.«⁸ Han vidnede om Frelserens fødsel, tjenestegerning, forsoning, personlige medvirken i hans genoprettede kirke og andet komme. Se kapitel 24 for flere vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Denne korte artikel giver selvfølgelig kun et lille indblik i præsident Snows liv og tjenestegerning. I jeres studium

af *Kirkens prææsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, finder I mange andre inspirerende beretninger, heriblandt beretninger om hans første undervisningsmulighed som missionær, hans totale overraskelse over at blive kaldet til at tjene i De Tolv Apostles Kvorum, hans følelser ombord et skib på Atlanterhavet under en frygtelig storm og fire tilfælde, hvor præstedømmets kraft reddede mennesker (heriblandt Lorenzo Snow selv) fra døden. I kan lære meget af hans lærdomme om mange forskellige emner, heriblandt enighed, ydmyghed, pagter, tempeltjeneste, familieforhold, stræben efter fuldkommenhed, præstedømmet, Hjælpeforeningen og glæden ved at fortælle om evangeliet.

Hvis I har taget jer tid til at læse og fundere over nogle af disse beretninger og lærdomme, som er nævnt i denne artikel – eller selv hvis I har besluttet jer for snart at ville læse dem – så kan I være sikre på, at prææsident Snow ville være tilfredse med jeres indsats. Han lærte hele livet igennem og underviste i, at vi bør »bruge vore fornuftsevner«, så vi kan »avancere i sandhedens principper« og »himmelsk kundskab.«⁹ Han sagde opfordrende: »Hver eneste seneste dag eller uge bør være den bedste, vi nogensinde har haft, vi bør hver dag gøre fremskridt i viden og visdom og i evnen til at gøre godt.«¹⁰

Må jeres liv dette år blive beriget gennem jeres studium af *Kirkens prææsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*. Undervejs i jeres studium, vil I kunne få en oplevelse lig den som den gode præst, der mødte prææsident Snow ansigt til ansigt havde. Ved at se bagom det venlige ansigt og de rolige øjne vil I også kunne føle, at I står på hellig grund – ikke fordi I kender Lorenzo Snow, men fordi I er kommet nærmere jeres himmelske Fader og Jesus Kristus, som han vidner om. ■

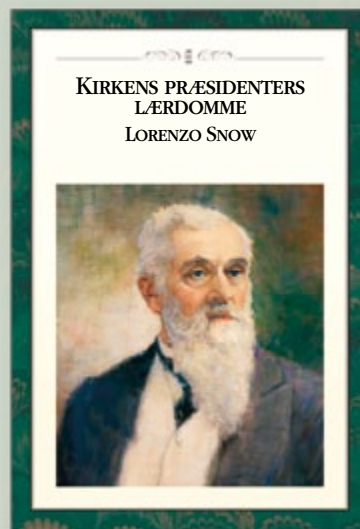
NOTER

1. Præst Prentis, citeret i *Kirkens prææsidenters lærdomme: Lorenzo Snow* 2012, s. 30.
2. Se David A. Bednar, »I skal fødes på ny«, *Liahona*, maj 2007, s. 19-22.
3. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 66-67.
4. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 216.
5. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 150.
6. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 145.
7. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 153.
8. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 274.
9. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 64.
10. *Lærdomme: Lorenzo Snow*, s. 102.

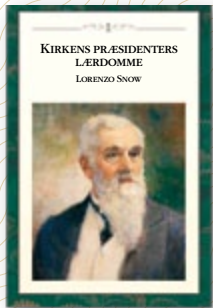
TRÆK FRA KIRKENS PRÆÆSIDENTERS LÆRDOMME: LORENZO SNOW

Denne bog er den næste tilføjelse til jeres private bibliotek af *Kirkens prææsidenters lærdomme*. Der er nu 11 bøger i serien, der giver en inspireret forståelse af mange evangeliske emner. Her er nogle af denne bogs centrale kendetegn:

- Inspirerede udtalelser fra prææsident Lorenzo Snow om mere end 75 evangeliske emner.
- Nye kunstværker og fotografier fra Lorenzo Snows liv, som de fleste medlemmer aldrig har set før.
- Tre forskellige typer af hjælpemidler i hvert kapitel: Tankevækkende spørgsmål, skriftsteder relateret til kapitlets emne og undervisningshjælpemidler, der kan hjælpe til at forbedre deltagelsen og drøftelsen i klassen.
- Tre siders vejledning, der kan hjælpe medlemmerne med at få mere ud af deres studium af bogen og undervise med inspiration i hjemmet eller i kirken.

Denne bog er også tilgængelig på nettet på LDS.org og i Gospel Library app'en (på engelsk) på mobile.lds.org.

LÆR LORENZO SNOW AT KENDE

Christopher D. Fosse

I år fokuserer studiematerialet for Hjælpeforeningen og Det Melkisedekske Præstedømme på præsident Lorenzo Snows liv og lærdomme (1814-1901). Bare fordi din aldersgruppe ikke anvender denne bog, er det ikke ensbetydende med, at du ikke kan lære lidt om ham. Præsident Snow førte et fantastisk liv fyldt med sorger og sejre.

En mester i evangeliet

Lorenzo Snow var stadig en ung mand, da han første gang hørte om evangeliet. Til at begynde med havde han ikke noget ønske om at blive døbt, selv om hans søster Eliza (den samme Eliza R. Snow, der skrev mange sidste dages hellige salmer og som tjente som Hjælpeforeningens anden hovedpræsident) ivrigt havde

taget imod evangeliet. Han fandt dog Kirkens lære meget interessant. Da Lorenzo gik på college i Oberlin i Ohio, fortalte han ofte om Kirkens overbevisninger til de studerende, der studerede for at blive protestantiske præster. Selv om han endnu ikke havde forpligtet sig til dåb, havde han præsenteret evangeliet så godt, at mange af de studerende ved Oberlin indrømmede den genoprettede Kirkes mulige sandhed.

Eftersom han var en mægtig missionær, inden han accepterede evangeliet, er det intet under, at Lorenzo blev endnu mere dedikeret i missioneringen efter sin dåb. I løbet af hans første år som medlem af Kirken blev han kaldet til at tjene på adskillige fuldtidsmissioner. Han tjente først i Ohio, dernæst i Missouri, Kentucky

og Illinois i USA. Han blev senere sendt til England for at hjælpe med organiseringen af Kirken i England. Mens han var der, gav han eksemplarer af Mormons Bog til Dronning Victoria og Prins Albert. Han tjente senere på missioner i Italien, Schweiz og det, der senere blev kendt som Hawaii.

Et mirakel på havet

Da ældste Snow forlod England for at vende tilbage til Nauvoo i Illinois, bragte han en stor gruppe af nydøbte medlemmer med sig. De bestilte alle billet til skibet *Swanton* og forberedte sig på den lange rejse til Nordamerika.

Selv om kaptajnen ombord på *Swanton* ikke var uvenlig mod sidste dages hellige på hans skib, var han

Tjente på adskillige missioner i USA.

Tjente på mission i Hawaii.

Underviste i evangeliske principper til studerende, der læste til præst.

Her er noget, som du måske ikke vidste om Kirkens femte præsident.

dog heller ikke særlig venligt stemt. Han holdt normalt afstand til dem. Men efter to uger på havet skete der noget. Kaptajnens hovmester kom slemt til skade i en ulykke. Ingen forventede, at hovmesteren ville leve natten over.

Men en af de trofaste søstre, der havde set til den døende sømand, kom med et forslag. Hun fortalte hovmesteren, at ældste Lorenzo Snow kunne give ham en velsignelse, der måske kunne redde hans liv. Hovmesteren – der arbejdede for at forsørge sin hustru og to børn i Tyskland – indvilligede ivrigt.

Ældste Snow blev vækket midt om natten og blev bedt om at komme ind på den døende mands værelse. Da han kom, mødte han skibets kaptajn. Kaptajnen takkede ham for

at komme, men udtrykte håbløshed omkring situationen. Ældste Snow kunne se, at kaptajnen havde grædt.

Han gik ind i værelset, lagde sine hænder på hovmesterens hoved og gav ham en præstedømmevelsignelse. Straks efter at ældste Snow havde afsluttet velsignelsen, satte manden sig op og steg ud af sengen. Hovmesteren var fuldstændig helbredt og vendte tilbage til sine pligter den næste dag.

Sjæle er af stor værdi

Hovmesterens helbredelse forandrede tingene ombord på *Swanton*. Kaptajnen begyndte at bruge så meget tid sammen med de hellige, som han kunne, og han studerede endda evangeliet og deltog i kirkesamfundene. De andre sømænd var lige så imponerede. Da skibet nåede sin

destination, bød mandskabet de hellige kærligt farvel. Gennem præstedømmets kraft var ikke blot en mands liv blevet reddet, men mange andre fik også et glimt af Guds kraft og kærlighed. Hovmesteren og mange andre medlemmer af mandskabet blev senere døbt.

Der fandt mange andre fantastiske begivenheder sted i præsident Lorenzo Snows liv. Så hvorfor så ikke følge med i år, mens de voksne studerer *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*? På søndage eller når du har lidt fritid, kan du læse nogle af præsident Snows lærdomme. Du vil blive i stand til at bidrage mere til familiens evangeliske drøftelser og i processen vil du lære en fantastisk mand, der blev Guds profet at kende. ■

Helbredte kaptajnens hovmester på rejsen tilbage til Nordamerika.

Gav eksemplarer af *Mormons Bog* til Dronning Victoria og Prins Albert.

**Ældste
Neil L. Andersen**

De Tolv
Apostles Kvorum

ÆRBØDIGHED MOD GUD ER BEGYNDELSEN PÅ visdom

Verdens visdom er mest værdifuld, når den ydmygt bøjer sig for Guds visdom.

Vi lever i en verden med en overflod af information. Et symbol på denne verden kan fx være det fantastiske Wikipedia, verdens største leksikon på nettet. For at give jer lidt fakta, så indeholdt det flere end 2,5 milliarder engelske ord alene i 2012 og mere end 22 millioner artikler på ca. 284 sprog. Der findes mere end 70 sprogversioner af Wikipedia, der hver indeholder mindst 10.000 artikler. Der er mere end 4 millioner artikler i den engelske version.¹

Vores overflod af information ses både i den eksploderede anvendelse af sociale netværkssider såsom Facebook, der blev grundlagt i 2004 og toppede med 1 milliard aktive brugere på verdensplan i 2012,² eller YouTube, der blev skudt i gang i 2005, og hvor visse videoklip har vist sig at være blevet set mere end 100 millioner gange.

Hvor har vi dog brug for visdom i dette hav af information, visdom til at filtrere og afgøre, hvordan vi anvender det, vi lærer. T.S. Eliot, en troende kristen, der skrev for mange år siden, taler til vores verden i dag:

*O, verdens forår og efterår, fødsel og død!
Ideens og handlingens endeløse kredsløb,
endeløse opfindelse, endeløse eksperiment,
det frembringer kundskab om bevægelse,
men ikke om stilhed;
kundskab om tale, men ikke om tavshed;
kundskab om ord og uvidenhed om ordet.
Al vor kundskab fører os nærmere
vor uvidenhed,
al vor uvidenhed fører os nærmere døden,
men nærhed til død, ikke nærmere Gud.
Hvor er livet, vi har mistet ved at leve?
Hvor er visdommen, vi har mistet
i vores kundskab?
Hvor er kundskaben, vi har mistet
i informationen?
Himlens kredsløb i tyve århundreder
har fjernet os fra Gud og bragt os
nærmere støvet.³*

Hvor befinder I jer på denne visdomsskala? Nogle kan måske relatere til den unge kvinde, der begejstret over sit kommende ægteskab, udbryder til sine forældre: »Ih, jeg skal giftes. Jeg er ved enden på alle mine

problemer.« Og hendes mor hvisker til hendes far: »Ja, men hun ved ikke hvilken ende.«

Jo, mere jeg lærer om Guds visdom, jo mere synes det som om, at jeg blot er ved den ende, hvor visdommen begynder. Det gør mig ydmyg at indse, at jeg har så meget, jeg skal lære. I dag håber jeg på at øge vores ønske om at tilegne os visdom og i særdeleshed Guds visdom.

Visdommens velsignelser

Jeg vil gerne fremhæve flere principper ved visdom. For det første må vi i denne tidsalder med information og kundskab søge efter visdom. Visdom har flere dimensioner og findes i forskellige størrelser og farver. Visdom, der blev tilegnet tidligt, bringer enorme velsignelser. Visdom på ét område kan muligvis ikke overføres til et andet område. Og endelig er verdens visdom, som i mange tilfælde er meget værdifuld, mest værdifuld, når den ydmygt bøjer sig for Guds visdom.

Skriften beskriver to forskellige typer af visdom: Verdens visdom og Guds visdom. Verdens visdom indeholder både en positiv og en negativ del. I den mørkeste beskrivelse kan den beskrives som en delvis sandhed, der er blandet med intelligens og manipulation for at kunne opnå noget selvisk eller ondt.

Et eksempel fra Mormons Bog er manden Amlici. Skriften fortæller, at »en vis mand, der hed Amlici, som var en meget snedig mand, ja, *en vis mand, hvad angår verdens visdom* ... [drog] mange folk over til sig.« Skriften fortæller med at beskrive Amlici som en »gude-lig mand ... [hvis] hensigt [var] at tilintetgøre Guds kirke« (Alma 2:1-2, 4; fremhævelse tilføjet). Vi er ikke interesserede i denne type visdom.

Der er også en anden slags visdom i verden, der ikke er nær så skummel. Faktisk er den meget positiv. Denne visdom bliver

bevidst tilegnet gennem studium, refleksion, iagttagelse og hårdt arbejde. Den er meget værdifuld og til hjælp i det, vi foretager os. For gode og hæderlige mennesker opnås den gennem vores erfaringer på jorden.

I husker den amerikanske forfatter Mark Twains kommentar: »Da jeg var en dreng på 14, var min far så uvidende, at jeg dårligt kunne holde ud at have den gamle omkring mig. Men da jeg blev 21, blev jeg forbløffet over, hvor meget han havde lært på 7 år.«⁴ Hvis vi er opmærksomme og eftertænksomme, kan tiden lære os meget.

Jeg mindes den tid, da jeg afsluttede college. Jeg rejste fra Brigham Young University til Preston i Idaho i USA, hvor min bedstemor Mary Keller boede. Hun var på det

tidspunkt 78 år gammel og svagelig. Hun gik bort to år senere. Hun var en vidunderlig dame, og jeg vidste, at hvis jeg lyttede til hende og tog ved lære af hendes erfaringer, så kunne jeg lære visdom, der ville være mig til hjælp hen ad vejen.

Vi kan undgå mange af livets triste oplevelser ved at tilegne os visdom tidligt – visdom, der overgår vores alder. Stræb efter denne visdom – reflektér, iagttag opmærksomt og tænk over, hvad I oplever i livet.

Vi kan også lære visdom i vore professionelle og personlige bestræbelser. Lad mig give jer to eksempler.

Dr. DeVon C. Hale er læge i Salt Lake City og voksede op i Idaho Falls i Idaho. Jeg er blevet forundret over hans kundskab og visdom angående tropiske sygdomme. Det er ikke blot dr. Hales kundskab, men også hans forståelse af, hvordan man anvender den kundskab og sorterer gennem flere lag og afvejer det ene mod det andet. Det har været en velsignelse for missionærene over hele verden at have den form for medicinsk visdom.

Et andet eksempel: Da vores ældste søn begyndte i børnehaveklasse, boede vi i Tampa i Florida og var spændte på at møde

*Vi kan undgå
mange af livets
triste oplevelser
ved at tilegne os
visdom tidligt.*

hans børnehaveklasselærer Judith Graybell. Hun var en kvinde i 50'erne og fantastisk til små børn. Hun vidste lige, hvordan hun skulle motivere dem, hvornår hun skulle rose dem, og hvornår hun skulle være bestemt over for dem. Hun havde kundskab til at undervise dem, men hun havde meget mere end det. Vi gjorde alt i vores magt for, at alle vore børn kom til at gå i hendes børnehaveklasse.

Disse to personer er glimrende eksempler på det bedste af verdens visdom. Deres visdom er en hjælp for mange og gør dem i stand til at have succes i deres profession.

Vi skal dog være opmærksomme på begrænsningerne ved denne visdom. Visdommen på ét område kan ikke nødvendigvis overføres til et andet område. Jeg ville fx ikke ønske, at Mary Graybell skulle diagnosticere en tropisk sygdom, eller at dr. Hale underviste mit barns børnehaveklasse.

Og hvad vigtigere er: Den visdom, der bringer succes i verden, må være villig til at give plads til Guds visdom og ikke tro, at den kan erstatte den.

Husk: Al visdom er ikke skabt lige.

Salmisten sagde: »At frygte Herren er begyndelsen til visdom« (Sl 111:10). Det skriftsted betyder, at »dyb ærbødighed«⁵ mod Herren er begyndelsen på visdom. Den dybe ærbødighed kommer, fordi vor himmelske Fader »har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden« (Mosi 4:9). Hans visdom er fuldkommen. Den er ren. Den er uselvisk.

Denne visdom vil til tider være det modsatte af verdens visdom, hvilket betyder, at Guds visdom og verdens visdom vil være i direkte modstrid med hinanden.

Kan I huske Herrens ord til Esajas?

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;

for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8-9).

Guds visdom er ikke noget, vi er berettiget til, vi må være villige til at stræbe efter den.

»Men hvis nogen af jer står tilbage i *visdom*, skal han *bede* om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5; fremhævelse tilføjet).

Den visdom, der bringer succes i verden, må være villig til at give plads til Guds visdom og ikke tro, at den kan erstatte den.

Guds visdom er en åndelig gave. »Søg ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I blive gjort rige« (L&P 6:7; fremhævelse tilføjet).

At søge Guds visdom er altid ledsaget af lydighed mod befalingerne.

For det meste kommer den åndelige gave visdom gradvist, når vi ærligt og flittigt søger den. »Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der; og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter ... for de skal lære visdom; for til den, der modtager, vil jeg give mere« (2 Ne 28:30; fremhævelse tilføjet).

Joseph Smith har sagt: »Det, der hører Gud til, er af stor betydning, og kun tid og erfaring samt samvittighedsfulde, fordybende og højtidelige tanker kan erkende det.«⁶ Der er ikke nogen øjeblikkelig tilfredsstillelse ved at søge efter Guds visdom.

Endelig er kilden til Guds visdom anderledes end den til verdens visdom. Guds visdom findes i skrifterne, i profeternes lærdomme (såsom under generalkonference) og selvfølgelig i vore bønner (se L&P 8:1-2). Og denne visdom frembringes altid, *altid* gennem Helligåndens kraft. Apostlen Paulus sagde:

»For hvem ved, hvad der bor i mennesket, undtagen menneskets egen ånd? Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud ...

Og om dette taler vi ikke med ord, som *menneskelig visdom* har lært os, men med ord, som Ånden har lært os« (1 Kor 2:11, 13; fremhævelse tilføjet).

Med Guds visdom ser vi ud over vores nuværende omstændigheder for, som skriftstedet lyder: »Ånden taler ... om ting, som de virkelig er, og om ting, som de virkelig vil blive« (Jakob 4:13).

Guds visdom er visdom, som er al vores opmærksomhed værd.

Guds visdom findes i skrifterne, i profeternes lærdomme (såsom under generalkonference) og selvfølgelig i vore bønner.

Visdom og tiende

Den vigtigste pointe er måske, at ikke al visdom er skabt lige. Vi har brug for at lære, at når der opstår modstrid mellem verdens visdom og Guds visdom, må vores vilje vige for Guds visdom.

Vi er Guds sønner og døtre. Vi er åndelige væsner på en jordisk mission. Vi, der er opsatte på at lære verdens visdom og Guds visdom, må ikke blive forvirrede over, hvilken visdom der er vigtigst.

Lad mig fortælle om en oplevelse som en ædel sidste dages hellig fra São Paulo i Brasilien havde. Hun fortalte om sin kamp mellem at betale tiende og undervisningsgebyr. Her er hendes ord:

»Universitetet ... forbød studerende, der sad i gæld (eller der ikke havde betalt deres undervisningsgebyr) at gå op til prøver.

Jeg husker engang, hvor jeg ... havde alvorlige økonomiske problemer. Min løn blev udbetalt om torsdagen. Da jeg udregnede mit månedlige budget, lagde jeg mærke til, at der ikke var penge nok til, at jeg kunne betale

både min tiende og universitetet. Jeg blev nødt til at vælge mellem dem. Prøverne, som blev afholdt hver anden måned, begyndte den følgende uge, og hvis jeg ikke gik op til dem, kunne jeg miste et helt skoleår. Jeg havde et stort dilemma ... Det gjorde ondt i hjertet.«

Her var der en direkte modstrid mellem verdens visdom og Guds visdom. Selv om I er rigtig gode og retfærdige, vil I, at hvis I er tro mod jer selv, opdage at jeres hjerte gør ondt, når I føler, at I står over for denne type konflikt.

Lad mig vende tilbage til hendes beretning. For det første betalte hun sin tiende om søndagen. Den følgende mandag fortalte hun, hvad der var sket:

»Arbejdsdagen var ved at være forbi, da min chef kom ind og gav mig dagens sidste opgaver ... Pludselig standsede han og spurgte: »Hvordan går det med studiet?« (Hun

beskrev ham som en barsk mand, og hun kunne kun svare:) »Alt er fint!«

Så gik han. Pludselig kom sekretæren ind på kontoret. Hun sagde: »Chefen har netop fortalt mig, at firmaet fra i dag af vil betale for hele dit studium og for dine bøger. Før du går, så kom lige hen til mig og fortæl mig, hvad dine udgifter er, så jeg kan give dig checken i morgen.«⁷

Hvis I er skarpsindige, vil I opdage, at I mange gange i livet bliver konfronteret med denne type prøvelser. Hvor vil I sætte jeres lid? Lyt til Herrens advarsel, der er direkte henvendt til os:

»O, menneskers forfængelighed og skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde [i verdens visdom], *tror* de, at de er *vise*, og de lytter ikke til Guds råd, for de tilsidesætter det, fordi de mener, at de selv ved bedst [verdens visdom], derfor er deres *visdom* dårskab, og

den gavner dem intet. Og de skal fortabes.

Men at være lærd [i verdens visdom] er godt, hvis man lytter til Guds råd« (2 Ne 9:28-29; fremhævelse tilføjet).

Nu fra Paulus:

»Hvor er de vise henne ...? Har Gud ikke gjort verdens visdom til dårskab?« (1 Kor 1:20).

»Ingen må bedrage sig selv. Hvis nogen af jer mener at være *vís* i denne verdens forstand, må han blive en *dåre* for at blive *vís*.

For denne *verdens visdom* er dårskab for Gud« (1 Kor 3:18-19; fremhævelse tilføjet).

Prøvelsen består ofte i, om vi tillader Guds visdom at være vores rettesnor, når den bevæger sig i den modsatte retning af verdens visdom.

Ammon sagde beklagende: »For de vil ikke søge visdom [Guds visdom], ej heller ønsker de, at hun skal regere over dem«

Tænk på Guds visdom med hensyn til personlig økonomi. Vi tillægger penge deres rette værdi ved at betale en ærlig tiende og være gavmilde i vores fasteoffer.

(Mosi 8:20). Når jeg tænker på dem, der har været villige til at lade sig regere af Guds visdom, tænker jeg på en af mine venner fra Kina, Xie Ying, der bragte betydelige ofre for at tilslutte sig Kirken og tjene på mission i New York. Jeg tænker på mine to døtre, begge meget intelligente med en kandidatgrad, men som har valgt velsignelserne ved moderskabet og børn. Jeg tænker på en ven fra Sydamerika, der forlod en indbringende beskæftigelse, da han fandt ud af, at skatterne på ulovlig vis blev unddraget. Alle har de sat Guds visdom før verdens visdom.

Sørgeligt nok kan verdens visdom bedrage kompetente mennesker. Joseph Smith sagde det på denne måde: »Der er også mange kloge mænd og kvinder i vor midte, der er for kloge til at blive belært. Derfor må de dø i deres uvidenhed, og i opstandelsen vil de opdage og indse deres fejltagelse.«⁸

Visdom og økonomi

Lad mig bringe emnet personlig økonomi op midt i vores økonomiske vanskeligheder. Under vore nuværende omstændigheder er vi alle mere ydmyge og lærevillige – men tænk på de sidste par år.

Verden lærer, at vil vi have noget, så skal vi have det. Vi behøver ikke vente på det. Gæld gør det muligt for os at få det nu. Den gæld kan komme via kreditkort eller den kan måske komme ved at strække gældssætningsgraden på det hus, vi ejer. Vi kan gældssætte alt, hvad vi ejer, selv vores uddannelse. Værdien vil altid stige, og vi vil opnå vækst. Verdens visdom er om størrelsen på den månedlige ydelse er vigtigere end størrelsen på lånet. Vore økonomiske forpligtelser er frivillige, og hvis alt fejler, er konkurs vores sidste udvej.

Lad os nu tænke på Guds visdom med hensyn til personlig økonomi, som profeterne

konstant belærer os om. Selvhjulpethed og arbejde er grundlæggende. Vi tillægger penge deres rette værdi ved at betale en ærlig tiende og være gavmilde i vores fasteoffer. Vi lever for mindre end vi tjener, og vi skelner mellem vores behov og ønsker. Vi undgår gæld undtagen, hvor det gælder de mest grundlæggende behov. Vi lever efter et budget. Vi lægger penge til side i en opsparing. Vi er ærlige i vore forpligtelser.

For 14 år siden sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) advarende: »Jeg foreslår, at tiden er inde til at sætte vores hus i orden. Der er så mange af vore

[medlemmer], hvis økonomi er spændt til det yderste. Faktisk lever nogen på lånte penge ... Der er varsel om uvejrlig forude, som vi gør klogt i at give agt på.«⁹

For flere år siden, da vores vækst var på sit højeste, sagde præsident Thomas S. Monson:

»Mine brødre og søstre, undgå den filosofi, at gårsdagens luksus er blevet en nødvendighed i dag. De er ikke nødvendigheder, medmindre vi selv gør dem til det. Mange sætter sig i langvarig gæld for kun at opdage, at ændringer indtræder: Mennesker bliver syge eller uarbejdsdygtige, selskaber går fallit eller skræker ned, man mister sit job, naturkatastrofer overgår os alle. Der er mange grunde til, at man ikke længere kan betale af på store gældsposter. Vores gæld bliver som et damoklessværd, som hænger over vores hoved og truer med at ødelægge os.

Jeg opfordrer jer indtrængende til ikke at leve over evne. Man kan ikke bruge mere end man tjener og stadig være solvent. Jeg lover jer, at I så vil blive lykkeligere, end I ville have været, hvis I hele tiden skal bekymre jer for, hvordan I skal betale det næste afdrag på en unødvendig gæld.«¹⁰

Kan I se, hvorledes Guds visdom kan være i modstrid med verdens visdom? Valget var *ikke* så tydeligt, da alt så gunstigt ud. Mange

Der er meget, vi kan lære nu om visdom. Jeg lover jer, at Herrens velsignelser vil være med jer, når I søger efter visdom – Guds visdom.

medlemmer af Kirken ville ønske, at de havde lyttet mere opmærksomt efter.

Dette er Guds visdom.

Jeg foreslår, at I ser på nogle af de problemer, I står over for. Tegn en streg ned gennem et stykke papir. Lav en liste over verdens visdom på den venstre side og Guds visdom på den højre side. Skriv de modstridende ting ned over for hinanden.

Hvilke valg træffer I?

I afsnit 45 i L&P, som omhandler de begivenheder, der leder op til Frelserens andet komme, genfortæller Herren historien om de ti brudejomfruer og efterlader os med disse ord: »For de, der er kloge og har modtaget sandheden og gjort den hellige Ånd til deres vejleder og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ilden, men skal udholde den dag« (L&P 45:57).

Lad os søge efter Guds visdom. Vi befinder os i en verdensomspændende økonomisk svær tid, og det medfører nogle bekymringer, når vi lægger planer for beskæftigelse,

kariere og indtægt. Men der er mange gode og frugtbare dage forude. Der er meget, vi kan lære nu om visdom. Jeg lover jer, at Herrens velsignelser vil være med jer, når I søger efter visdom – Guds visdom. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University–Idaho den 10. april 2009. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på <http://web.byui.edu/DevotionalsAndSpeeches>.

NOTER

1. Se Andrew Lih, *The Wikipedia Revolution*, 2009, s. xv-xvi; se også http://en.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Size_comparisons; <http://wikimediafoundation.org/wiki/FAQ/en>; http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Wikipedia.
2. Se Ramona Emerson, »Facebook Users Expected to Pass 1 Billion in August: iCrossing«, *The Huffington Post*, 14. jan. 2012, www.huffingtonpost.com/2012/01/13/facebook-users-1-billion-icrossing_n_1204948.html.
3. »Choruses from 'The Rock«, i *T.S. Eliot: The Complete Poems and Plays, 1909-1950*, 1980, s. 96.
4. *Mark Twain Laughing: Humorous Anecdotes by and about Samuel L. Clemens*, red. P. M. Zall, 1985, s. xxii.
5. Se Marion G. Romney, »Converting Knowledge into Wisdom«, *Ensign*, juli 1983, s. 5.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 264.
7. I Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tro«, *Liahona*, juli 2002, s. 81-82.
8. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 200.
9. Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 65.
10. Thomas S. Monson, »Tro mod sandheden«, *Liahona*, maj 2006, s. 19-20.

Se på nogle af de problemer, I står over for. Tegn en streg ned gennem et stykke papir. Lav en liste over verdens visdom på den venstre side og Guds visdom på den højre side. Skriv de modstridende ting ned over for hinanden.

Betydningsfuld

UNDERVISNING I HJEMMET

*Fire måder
at lære vores
børn om
livets vigtige
lektier på.*

Darren E. Schmidt

At udnytte de rette øjeblikke til undervisning af vores otte børn har både været udfordrende og givende. Men at vide, at »hjemmet er det sted, hvor børnene først og med størst virkning lærer livets lektie,«¹ har gjort, at min hustru og jeg har gjort alt, hvad vi kunne for at hjælpe vores børn med at lære de lektier. Her er nogle få principper, der var været en hjælp for os.

Gør det bedste

Prioritering er blevet mere og mere nødvendigt, efterhånden som vores børn er begyndt at deltage i flere aktiviteter. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostels Kvorum har mindet os om, at »bare fordi noget er *godt* er det ikke tilstrækkelig grund til at gøre det ... Nogle ting er bedre end godt, og det er det, som bør prioriteres først i vores liv.« Han sagde ydermere: »Forældre bør reservere tid til familiebøn, familiestudium, familieaften og anden værdifuld tid sammen og på tomandshånd, hvilket knytter en familie sammen og lærer børnene om evige værdier. Forældre bør undervise om evangeliet gennem de ting, de laver sammen med deres børn.«²

Dette har vist sig at være et godt råd for vores familie. Når min hustru og jeg har gjort vore børns aktiviteter uden for hjemmet til noget, vi overvejede og bad om, har noget af det, vi troede, var vigtigt, vist sig at være unødvendigt. Jeg blev især overrasket, da jeg spurgte mine børn, om de

havde lyst til at være med på et basketballhold med mig som træner. Deres svar var: »Det tror jeg ikke« og »Far, vi har jo en basketkurv i forhaven, og vi kan lide, når du spiller med os, og når vi har kampe med naboerne. Så får vi bolden mere!«

Studér og handl ud fra skrifterne

Der er stor forskel på at *læse* skrifterne og *studere* dem. Profeten Josva belærte om, at succes ved at studere skrifterne kommer, når vi »grunde[r] på de[m] dag og nat« og »omhyggeligt *gøre alt, hvad der står* i de[m]« (Jos 1:8; fremhævelse tilføjet). Under vores familiestudium af skriften havde vi størst succes, når vi gav vores børn mulighed for at grunde over specifikke spørgsmål og gav dem en opfordring til at »gøre alt, hvad der står i den.«

En aften sad vi uden for og spiste forfriskninger og læste om nefitternes fald i Mormons Bog. Jeg følte mig tilskyndet til at spørge børnene, hvorfor de mente, at nefitterne var blevet så ugudelige. Seksårige Celeste sagde, at hun mente, at nefitterne og lamanitterne var holdt op med at bede deres daglige bønner. Vi blev alle enige om, at nefitternes fald begyndte ved at glemme bøn og andre umiddelbare små ting. I det øjeblik kom tanken til mig, at jeg skulle opfordre mine børn til at bede med større omtanke og indlevelse.

Den følgende dag spurgte jeg dem, hvordan det var

gået med deres bønner. Dette gav dem mulighed for at fortælle om deres oplevelser og gav mig muligheden for atter at bære mit vidnesbyrd om bøn. Ikke alle stunder med familiestudium af skriften er gået ligeså godt, men når vi har drøftet noget og opfordret dem til at handle på det som en del af vores studium, er skriften blevet mere betydningsfuld.

Hjælp børn med at blive ansvarlige

Vi har fundet stor styrke i at give vores børn opgaver og selv lade dem løse detaljerne. Når vi lader vores børn blive involveret og hjælpe med at tage nogle familiebeslutninger, så er der større sandsynlighed for, at de bliver mere aktive deltagere. De udvikler også en følelse af ejerskab og ansvarlighed og lærer derved at

Under vores skriftstudium har vi haft størst succes, når vi gav vores børn tid til at grunde over spørgsmål og opfordrede dem til at handle.

»gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed« (L&P 58:27). Her er nogle få ting, der har hjulpet vores børn til at blive mere ansvarlige:

- Hjælp dem med at forberede en lektion, skriftsted eller et talent efter eget valg til familieaften.
- Lad dem vælge en salme, som alle skal synge under familiestudium af skriften og bed så et barn om at bede bønnen.
- Lad dem hjælpe med at planlægge og være ansvarlige for en del af en familieudflugt.
- Hold familieråd med dem om penge-sager og lad dem hjælpe med at tage beslutninger om indkøb.

- Lær dem, hvordan man udfører en bestemt opgave, og lad dem være ansvarlig for den opgave i en uge.
- Udfør et månedligt familietjeneste-projekt og lad dem beslutte, hvem familien skal hjælpe.
- Lad dem skiftes til at bestemme, hvem der skal besøges en given søndag.
- Lad dem vælge en familieaktivitet en bestemt aften i løbet af måneden.

Det var et af de særlige øjeblikke, man oplever som forælder. Vi kom i seng lidt senere end normalt, men den glæde, jeg oplevede, var ethvert offer af søvn værd.

»En af vore vigtigste opgaver er at svare et barn, når det oprigtigt spørger, husk, at de ikke *altid* spørger, at de ikke *altid* er lærevillige og at de ikke *altid* vil lytte,« belærte ældste Richard L. Evans (1906-1971) fra De Tolv Apostles Kvo-

rum. »Og ofte må vi fange dem på *deres* præmisser, når *de* har tid, og ikke altid på *vores* præmisser, når *vi* har tid ... Hvis de kan stole på os med deres trivielle spørgsmål, kan det være, at de senere vil stole på os med de lidt vigtigere spørgsmål.«³

Vogt dem

Der har været gange, hvor min hustru og jeg har følt os som hyrder, der samler vores børn til bøn eller skriftstudium. Men andre gange har vi følt den dejlige ånd, der kommer, når vi virkelig har våget over dem og taget os af vores lille flok. Hvis vi ikke er opmærksomme, kan vi let misse disse vågende øjeblikke.

En sådan stund opstod, da jeg puttede vores børn i deres senge. En af mine sønner spurgte mig: »Far, hvad frister dig?«

Jeg blev overrasket over spørgsmålet.

Så sagde han: »Vi har talt om, hvad der frister os, og vi har undret os over, hvad der frister dig.«

Jeg vidste, dette var et perfekt øjeblik til at undervise dem, men jeg var udmattet efter en lang dag på arbejde. Jeg havde ikke lyst til en dyb samtale med to drenge så sent på aftenen, især på en hverdag.

Jeg kom dog i tanke om beretningen om Frelseren ved brønden. Selv efter at have gået 50 km eller mere tog han sig tid til at undervise kvinden fra Samaria (se Joh 4). Jeg besluttede mig for, at dette kunne være et af de øjeblikke ved »brønden«, så jeg satte mig ned og spurgte dem, om de troede, at det var en synd at blive fristet. Der var en lang pause, og så begyndte vi at tale med hinanden og lytte til hinanden. Jeg underviste dem om Frelserens møde med Satan (se Matt 4) og bar mit vidnesbyrd om de velsignelser, der kommer af at modstå fristelse.

Udvalgt og hjulpet af Herren

Det er et stort ansvar at våge over Guds børn. Når jeg føler mig utilstrækkelig som forælder, minder jeg mig selv om noget ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum engang sagde: »Den samme Gud, der placerede stjernen i et nøjagtigt kredsløb, årtusinder før den viste sig over Betlehem for at markere barnets fødsel, har givet hver eneste af os mindst samme opmærksomhed ved den præcise placering af os i et menneskeligt kredsløb, således at vores personlige livs lys, hvis vi vil, må lyse, så det ikke blot må lede andre, men ligeledes advare dem.«⁴

Denne udtalelse opløfter mig, når jeg er modløs. Den indgyder min hustru og jeg mod som forældre, at vi ved, at vores børn er blevet placeret i vores »kredsløb« med et formål, og at vor himmelske Fader har tillid til os.

Må han velsigne jeres familie, når I sammen lærer om evangeliet, hjælper jeres børn med at blive ansvarlige og udnytter de værdifulde undervisningsegne øjeblikke. ■

NOTER

1. David O. McKay, i *Familiens Hjemmeaften* 1968, s. III.
2. Dallin H. Oaks, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104, 105.
3. Richard L. Evans, »The Spoken Word«, *Ensign*, maj 1971, s. 12.
4. Neal A. Maxwell, *That My Family Should Partake*, 1974, s. 86.

VÆRDIEN AF UDDANNELSE

Uddannelse er en vigtig del af Evangeliet og i forberedelsen til at tage del i samfundet og forsørge sig selv og sin familie.¹ Ældste Craig A. Cardon fra De Halvfjerds taler om vigtigheden af uddannelse på side 54-55 i dette nummer.

»I denne verden, der bliver mere og mere kompleks, er uddannelse en af livets vigtigste tilegnelser,« skriver han. »Og selv om det er sandt, at mere uddannelse fører til muligheden for øgede timelige belønninger, så er øget kundskab af større værdi, da den giver os mulighed for at være en større indflydelse i at opnå Herrens formål.«

I *Til styrke for de unge* står der: »Din uddannelse bør omfatte åndelig undervisning. Studér skriften og de sidste dages profeters ord. Deltag i seminar og institut. Fortsæt hele livet med at lære om vor himmelske Faders plan. Denne åndelige undervisning vil hjælpe dig til at finde svar på livets udfordringer og vil indbyde til Helligåndens ledsagelse.«²

Forslag til undervisningen af de unge

- Læs afsnittet om uddannelse i *Til styrke for de unge*. Fortæl om jeres egne positive oplevelser med uddannelse og med studium af evangeliet. Dette vil give jer mulighed for at drøfte

denne standard med jeres teenagere og besvare de spørgsmål, de måtte have.

- Hjælp jeres teenagere med at sætte mål for karriere og uddannelse ud fra deres talenter og interesser. Hjælp dem med at finde frem til nogle af de skridt, der skal tages for at begynde at arbejde på disse mål.
- Overvej at holde en familieaften om vigtigheden af uddannelse (en god kildehenvisning er en artikel af ældste Dallin H. Oaks og Kristen M. Oaks, »Uddannelse og de sidste dages hellige«, *Liahona*, apr. 2009, s. 26-31).
- Besøg youth.lds.org og klik på »For the Strength of Youth« under Youth Menu. Under »Education« vil I kunne finde skriftsteder om uddannelse, videoer (se fx »Surfing or Seminary?«), radioprogrammer fra Mormon Channel, spørgsmål og svar, og artikler, heriblandt taler fra generalautoriteter.

Forslag til undervisning af børn

Det er sjovt at lære nye ting, men det kan også være svært at lære. Denne måneds nummer indeholder en historie, der hedder »Klar til at læse« (s. 66). Historien handler om en pige, som er ordblind og som kæmper med at læse højt, og om hvordan

SKRIFTSTEDER OM AT LÆRE

Ordsp 4:7

2 Ne 9:29

Alma 37:35

L&P 88:77-80

børnene i Primary opmuntrer hende til at gøre sit bedste. Overvej at læse denne historie med jeres børn og tale sammen om følgende spørgsmål:

- Hvordan havde Mary det, da hun skulle prøve at gøre noget, der var svært? Hvorfor er det vigtigt at blive ved med at lære, selv når det er svært?
- Hvad gjorde de andre børn for at hjælpe Mary? Hvad kan du gøre for at hjælpe andre med at lære i hjemmet, kirken og i skolen? ■

NOTER

1. Se *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 9.
2. *Til styrke for de unge*, s. 10.

Unge kvinder og beslutning om mission

Ved oktoberkonferencen 2012 bekendtgjorde præsident Thomas S. Monson, at »egnede, værdige unge kvinder, der har et ønske om at tjene, kan blive anbefalet til missionærtjeneste, når de fylder 19 år, i stedet for 21 år«. Han sagde, at selv om unge kvinder »ikke har samme forpligtelse til at tjene som de unge mænd«, »yder de et værdifuldt bidrag som missionærer, og vi byder deres tjeneste velkommen«.¹

Hvordan beslutter en søster, om hun skal tjene? Følgende beretninger handler om, hvordan søstre blev vejledt af Ånden til at beslutte, hvilken vej der var den rette for dem.

Det manglende led

Hvis nogen havde spurgt mig, da jeg var barn, om jeg ville på mission, ville jeg have sagt nej. Mit hjerte blev blødgjort omkring det emne, da jeg blev ældre, til dels fordi jeg havde set mine ældre søskende tjene. Men jeg tænkte stadig aldrig rigtig på det som noget, jeg ville gøre.

Da jeg blev 21, begyndte jeg at spekulere på, om jeg skulle tage på mission, men jeg bad aldrig alvorligt om det. Som tiden gik, begyndte jeg at føle, at der var noget, der manglede. Jeg fortalte min mor, hvordan jeg havde det, og hun foreslog, jeg igen skulle overveje en mission. Hun sagde, at da hun var på min alder, havde hun de samme følelser, som jeg oplevede. At tage på mission var svaret for hende, så måske var det også svaret for mig.

Sådan anvendte disse unge kvinder det professionelle råd med hensyn til en fuldtidsmission.

Jeg var skrækslagen over at skulle bede om at tage på mission. En årsag til, at jeg aldrig tidligere havde overvejet en mission, var, at jeg troede, jeg ikke var stærk nok til at klare det. Jeg skulle forlade mine bekvemligheder og måske lære et nyt sprog. Desuden troede jeg ikke, at jeg kendte evangeliet godt nok til at undervise om det. Men da jeg bad med et formål, følte jeg, at min frygt smeltede. Det svar, jeg fik, kom med stor kraft: Herren elskede mig, og han ønskede, at jeg skulle tage på mission.

Jeg blev forbløffet over den fred, jeg følte, da jeg havde modtaget mit svar. Jeg følte mig ikke længere nervøs eller uegnet. I stedet

glædede jeg mig til at fortælle andre om evangeliet, og jeg gik i gang med mine missionspapirer. Jeg blev snart kaldet til at tjene på Tempelpladsen i Salt Lake City i Utah.

Rebecca Keller Monson

Et liv som missionær

Da jeg var 17 år, begyndte folk at spørge mig, om jeg havde tænkt mig at tage på mission. Det havde jeg endnu ikke besluttet, så jeg svarede altid lidt svævende.

Men da min 21-årige fødselsdag nærmede sig, begyndte jeg at tænke over det. Jeg læste min patriarkalske velsignelse, talte med mine forældre og bad.

Ønsket kom aldrig, jeg følte aldrig, jeg havde brug for at tjene. Jeg tænkte på præsident Gordon B. Hinckleys

ÅBENBARINGENS ÅND

»Når et valg virkelig gør en forskel i vores liv ... og når vi lever i harmoni med Ånden og søger hans vejledning, kan vi være sikre på, at vi vil modtage den vejledning, vi behøver for at nå vores mål. Herren vil ikke undlade at bistå os.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Revelation«, i *Brigham Young University 1981-82 Fireside and Devotional Speeches*, 1982, s. 26.

(1910-2008) råd, hvor han sagde, at selv om søstermissionærer er velkomne, har de »ikke pligt til at tage på mission«. ² Jeg blev også mindet om Herrens ord i Lære og Pagter: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet« (4:3).

Det skriftsted hjalp mig til at beslutte ikke at tage på mission. Da jeg i bøn fortalte Herren om min beslutning, følte jeg fred og en bekræftelse på, at der var måder, hvorpå jeg kunne være missionær uden at tjene fuldtids. Jeg har siden fundet ud af, at jeg kan bære mit vidnesbyrd på mange måder – i en samtale om Herrens milde barmhertighed, som besøglærer eller ved at udføre slægtsforskning og tempeltjeneste. Jeg arbejder ihærdigt på at missionere ved at stræbe efter at efterleve evangeliet og følge Åndens inspiration.

Amy Simon

Ved godt mod

I begyndelsen af 2010 kæmpede jeg med nogle prøvelser og gik en tur for at klare mine tanker. Mens jeg gik, følte jeg Ånden hviske, at jeg ikke skulle bekymre mig om fortiden, men i stedet tænke på min fremtid. Lige da jeg begyndte at gennemgå mit mål om at færdiggøre skolen, blev jeg tilskyndet til at tænke på at tage på mission. Jeg havde aldrig før tænkt på mission, men da tanken fik fat, gjorde en spænding og et ønske om at gøre det også. Dog besluttede jeg, at jeg gerne ville have lidt mere tid til at tænke over en så stor beslutning.

De næste par måneder var fyldt med tilskyndelser til at tage på mission. Selv om jeg stadig havde det samme ønske og den samme spænding, som da tilskyndelsen kom, dukkede også tvivlen og frygten op. Jeg vidste, at kvinder opmuntres til at tjene, hvis de ønsker det, men er ikke forpligtede til det. I den tid fik jeg præstedømmevevsignelser, der fortalte mig, at Herren ville være tilfreds, uanset hvad jeg valgte.

Den følgende sommer havde jeg en værelseskammerat, der havde været på mission. Hun sagde, at hun også havde følt frygt før og endda også efter, hun havde besluttet at tage af sted. Hun hjalp mig til at forstå, at Ånden ikke taler gennem tvivl og frygt (se 2 Tim 1:7). Mens vi talte, rørte Ånden mig. Jeg gik tilbage til mit værelse og læste et brev fra en ven, der var på mission. Brevet opmuntrede mig til at læse Josva 1:9, og jeg følte, Ånden puffede mig til at slå det op.

Ordene borede sig ind i min sjæl: »Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.« Jeg følte det, som om Herren talte direkte til mig. Jeg vidste, jeg skulle tage på mission. Jeg behøvede ikke at frygte – jeg skulle ikke være alene om det; Herren ville være med mig.

En måned senere fik jeg min kaldelse til den filippinske Iloilo-mission, hvor Josva 1:9 var missionens tema.

Kristen Nicole Danner

En anderledes mission

Jeg havde hele mit liv planlagt at tage på fuldtidsmission. Men da jeg tog på Brigham Young University i Utah, begyndte jeg at blive nervøs. Hvordan kunne jeg vide, om det virkelig var meningen, at jeg skulle tage på mission? Jeg tilbragte året op til min 21-års fødselsdag med at trygle min himmelske Fader om at fortælle mig, om jeg skulle tage

af sted. Så sagde en af mine religionslærere noget, der ændrede mit liv: »Herren kan ikke køre en bil, der holder parkeret.« Jeg besluttede at handle.

Jeg sendte mine papirer af sted, fik min kaldelse, købte tøj til min mission og kørte hjem fra Utah til North Carolina – alt imens jeg forberedte mig til min mission i oprigtig bøn, studium og faste.

Da jeg var kommet hjem til North Carolina, kom en ung mand, jeg havde mødt på universitetet, med fly for at besøge mig, og vi havde en alvorlig samtale om vores forhold.

Mine bønner blev igen alvorlige og indtrængende, men jeg følte fortsat, at Herren stolede på, at jeg kunne træffe min egen beslutning. Jeg følte tyngden af ansvaret, men også en behagelig forsikring om, at så længe jeg valgte i tro, ville Herren støtte mig i min beslutning.

Ti dage før jeg skulle af sted, friede min ven til mig. Jeg udsatte min mission for at give mig selv tid til at tænke. Da jeg besluttede at forlove mig, bekræftede Ånden for min forlovede og mig, at det var rigtigt.

Selv om jeg ikke kom på fuldtidsmission, ændrede forberedelserne til den mit liv. At komme tæt på Herren hjalp mig til at blive den person, han havde brug for, jeg skulle være, til min mission som hustru og mor.

Cassie Randall

Oplevelser for livet

Jeg har været velsignet med et stærkt vidnesbyrd om og kærlighed til evangeliet i en ung alder, men jeg husker ikke et bestemt øjeblik, hvor jeg vidste, det var rigtigt for mig at tage på mission. Jeg har bare altid vidst, at jeg ville tage af sted. Jeg satte mål om at leve på en måde, der ville gøre mig i stand til at tage på mission.

Da jeg begyndte at forberede min missionsansøgning, fastede og bad jeg og tog til templet. I perioden med samtaler med min biskop følte jeg fortsat den fred, jeg havde følt hele mit liv om at tage på mission.

Det var til tider en vanskelig proces: Det syntes pludseligt at blive dyrere at leve, og skolen og arbejdet krævede mere. Jeg gik på universitet og var væk fra min familie, og det forekom mig, at alle mine venner blev gift. Det var skræmmende at opdage, at mennesker, jeg holdt af, ville blive ved med at ændre sig, mens jeg var væk.

Eftersom jeg ikke havde en specifik åndelig tilkendegivelse, der havde bekræftet min beslutning om at tjene, var det nemt at blive i tvivl, når tingene blev svære. Men Herren velsignede mig, da jeg havde modtaget min kaldelse til Santiago Øst-Missionen i Chile, med at udvikle en kærlighed til folket i min mission, selv før jeg tog af sted. Jeg har nu oplevelser for livet, der har båret vidnesbyrd om, at mission var et godt valg for mig. ■

Madeleine Bailey

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2012, s. 4-5.
2. Gordon B. Hinckley, »Til Kirkens biskopper«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, juni 2004, s. 27.

BESVARELSE AF SPØRGSMAÅL

Kræves det, at alle sidste dages hellige tager på mission? Nej, al missionering er frivillig. Unge mænd forventes at tage af sted, unge kvinder er velkomne, og seniorer og ægtepar opmuntres til at tjene, hvis de er i stand til det. Unge mænd kan begynde at tjene, fra de er 18, og tjener i to år. Unge kvinder kan begynde, fra de er 19, og tjener i 1½ år. Pensionerede seniorer og ægtepar kan tjene i en lang række opgaver i 6 til 23 måneder.

Kirkemedlemmer betragter det som et privilegium at vise deres kærlighed til andre mennesker og Herren ved at følge hans anvisning: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple« (Matt 28:19).

Se flere oplysninger på mormon.org/faq og klik på emnet om missionærer.

Tal med jeres præ-
stedøkkeleder om
yderligere oplysninger
angående muligheder
for mission for seniorer
og læs mere på [lds.org/
service/missionary-service](http://lds.org/service/missionary-service).

Hvilken mission

ville være bedst?

*Uanset omstændigheder har
I muligheder som seniormissionærer.*

	Fuldtidsmission	Kirketjenestemission	Langtidsfrivillig
Hvem kan tjene?	Seniorægtepar, seniorsøstre	Seniorægtepar, seniorbrødre, seniorsøstre	Alle
Skal det være et tempelværdigt medlem?	Ja	Ja	Nej
Tidsmæssig forpligtelse	Over 32 timer om ugen	Mellem 8 og 32 timer om ugen	Under 8 timer om ugen
Varighed af forpligtelse	6-23 måneder	6-24 måneder (kan tjene længere tid med stavspræsiden- tens godkendelse)	Frivilligt
Arbejdssituation	Pensioneret	Kan være pensioneret eller stadig i arbejde	Kan være pensioneret eller stadig i arbejde
Sted	Væk hjemmefra	Tæt på hjemmet eller i hjemmet	I hjemmet
Økonomi	Skal have råd til den mission, man kaldes til. Skal betale for husleje (op til 1.400 US\$ pr. måned for par), syge- og tandforsikring, transport på missionsstedet og personlige udgifter	Skal have råd til den mission, man kaldes til. Skal betale for husleje, syge- og tandforsikring, transport og personlige udgifter	Skal betale for egne udgifter

FOTO: ROBERT CASEY

DEL MIT LYS

Det var en usædvanlig dag i det sydlige Californien i USA med torden, lyn, øsende regn og en tryk-kende varme. Jeg så frem til at slappe af og se en film i mit hus med klima-læg. Men da jeg satte mig ned, følte jeg, at jeg skulle ringe til min ven Sherrill.

Da jeg ringede, fik jeg at vide, at hun havde været uden strøm siden morgenstunden. Hun var bekymret for, at hendes frosne mad ville tøj op,

og hendes mælk ville blive dårlig, så vi flyttede hendes mad ind i mit køleskab.

Den efterfølgende aften stod Sherrill og jeg ude foran hendes hus. Alle huse på hendes side af vejen var totalt mørklagte, mens husene på den modsatte side af vejen havde strøm. Et bestemt hus fangede min opmærksomhed. Lige over vejen var hjemmet oplyst med lys, mens der sad mennesker på verandaen og talte, grinte og hyggede sig.

De næste par dage kunne jeg ikke

få det billede ud af mit sind. Kontrasten var slående: Totalt mørke på den ene side af vejen og skinnende lys på den anden, mennesker, der sidder i mørke, mens deres naboer nød lyset.

Det billede fik mig til at grunde over, hvor ofte jeg var ligesom dem, der sad lige over for på vejen – der nød evangeliets lys, mens andre sad i mørke. Jeg så mig selv sidde på verandaen med nogle få venner fra Kirken, og vi nød evangeliets lys uden at dele det med andre.

Alle i verden fødes med lys – Kristi

Da jeg stod i mørket, grundede jeg over, hvor ofte jeg var ligesom dem, der sad lige over for på vejen – der nød evangeliets lys, mens andre sad i mørke.

lys. Som medlemmer af Kirken har vi det privilegium at kunne føje til det lys ved at fortælle andre om evangeliet. Frelseren belærte os:

»Se, tænder man et lys og sætter det under en skæppe? Nej, men på en lysteage, så det giver lys til alle, der er i huset.

Lad derfor jeres lys skinne for dette folk således, at de må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlen« (3 Ne 12:15-16).

Som medlemmer af Kirken har vi ansvaret for at lade vores vidnesbyrd om Kristus skinne for alle og enhver – især for dem i åndeligt mørke. Efter denne oplevelse besluttede jeg mig for at være den slags person, som min himmelske Fader kan have tillid til vil træde væk fra verandaens magelighed og bære evangeliets lys over til mine naboer, der sidder i mørke. ■

Dolores Sobieski, Californien i USA

MIN FØRSTE BØN OM DEN FØRSTE ÅBENBARING

Da jeg besluttede mig for at blive døbt, var det, fordi nogle af mine problemer blev løst, mens jeg fik lektionerne. Det var ikke, fordi jeg havde bedt og modtaget et vidnesbyrd om, at Mormons Bog var sand, eller at Joseph Smith så vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Missionærerne inviterede mig til at bede om disse ting, men jeg gjorde det aldrig. Jeg troede bare på, hvad missionærerne havde undervist mig i.

Tre år efter min dåb stod en søster ved talerstolen og bar sit vidnesbyrd om Mormons Bog og Joseph Smith. Hun bad alle om at tænke over dette spørgsmål: »Har vi alle oprigtigt bedt om Mormons Bog er sand og om den oplevelse, som Joseph Smith havde?« Dette spørgsmål ramte mig hårdt, og jeg tænkte: »Jeg har aldrig bedt om de her ting, men det bør og vil jeg.«

Jeg var motiveret til at handle, fordi min tro på det tidspunkt var svag, og mit vidnesbyrd om skrifterne var overfladisk. Den aften bad jeg til min himmelske Fader om Joseph Smith og om Mormons Bogs sandhed.

Jeg følte ikke noget, den første gang jeg bad, ej heller den anden gang. For ikke at blive modløs åbnede jeg mine skrifter i JS-H 1:14-17, hvor vi får beskrevet, hvordan Joseph gik ind i lunden for at bede:

»Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet ... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer.«

Da jeg læste ordene, begyndte jeg at ryste, som om der gik stød igennem hele min krop. Jeg vidste med det samme, at Joseph Smith virkelig havde set vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus. Jeg vidste, at vi har Mormons Bog, fordi Gud fik den oversat gennem sin profet.

Jeg er taknemlig for, at min himmelske Fader gav mig dette vidnesbyrd om sandheden ved den første åbenbaring. Jeg indså, at hvis ikke evangeliet var blevet gengivet, så havde jeg ikke kendt min Forløser. Jeg ved, at evangeliets fylde er sandt, og jeg ved, at jeg vil modtage Guds løfte, hvis jeg holder trofast ud til enden. ■

Jing-juan Chen, Taiwan

MÅ JEG FÅ EN VELSIGNELSE?

For mange år siden tog jeg med bror Schaaf, som jeg var hjemmelærer for, til hospitalet for at give hans hustru en præstedømmevelsignelse inden hendes operation. Søster Schaaf delte hospitalsværelse med en kvinde ved navn Annie Leddar, en langtidspatient med uhelbredelig kræft, som man ikke forventede ville leve meget længere.

Før vi skulle give velsignelsen, rakte jeg ud efter gardinet mellem de to hospitalssenge, men jeg stoppede. Jeg ønskede ikke at holde Annie udenfor, så jeg forklarede, hvad vi skulle til at gøre og spurgte, om hun

Før vi skulle give velsignelsen, rakte jeg ud efter gardinet mellem de to hospitalssenge, men så stoppede jeg, da jeg ikke ønskede at holde Annie udenfor.

havde lyst til at overvære en velsignelse. Hun sagde, at det ville hun gerne se. Hendes mand, som var gået bort, havde været præst i et andet trossamfund, og hun var interesseret i vores tro. Bror Schaaf og jeg fortsatte med velsignelsen, mens Annie lyttede.

Et par dage efter, før søster Schaaf skulle hjem fra hospitalet, spurgte Annie, om hun også måtte få en præstedømmevelsignelse. Bror Schaaf og jeg vendte glade tilbage til hospitalet for at give hende en velsignelse. Annie blev ikke helbredt fra kræften, men hendes helbred blev meget bedre.

Hun var interesseret i at lære

mere om evangeliet, så jeg bad missionærerne om at besøge hende på hospitalet og undervise hende. Hun lyttede til evangeliets budskab med et åbent hjerte og besluttede sig for at blive døbt. Hver uge efter hendes dåb hentede vi Annie på hospitalet og tog hende med i kirke i hendes kørestol.

Fordi Annie var syg, var det svært for hende at komme ud, men hun fandt hurtigt sin egen måde at tjene Herren på. Vi gav hende en skrivemaskine, og hun brugte flere timer dagligt på hospitalet med slægtsforskning. Annie levede tre år mere end forventet og forberedte hundredvis af familienavne til templet, før hun gik bort.

Efter Annies død udførte søster Schaaf de stedfortrædende ordinancer for Annies kvindelige slægtninge.

Så vidt jeg ved, var Annie det eneste medlem af sin familie, der tilsluttede sig Kirken. Hendes levende familie blev aldrig begejstrede for hendes tilknytning til Kirken, men jeg er sikker på, at mange af hendes afdøde familiemedlemmer var taknemlige for de stedfortrædende ordinancer, der blev udført for dem.

Vi kan aldrig vide, om de mennesker, vi møder, er klar til at modtage evangeliet. Jeg er taknemlig for, at jeg så et frø – der blev sået i Annies hjerte, efter at hun havde været vidne til en præstedømmevelsignelse – blomstre og velsigne hundredevis af vor himmelske Faders børn. ■

Art Crater, New York i USA

MIT FØDSELS- DAGSØNSKE

Da jeg tog imod evangeliet som 18-årig, indså jeg, at jeg havde smagt en frugt sødere end nogen anden. Jeg følte stor glæde, men jeg tænkte på medlemmerne i min familie, der var faret vild og som strejfede omkring. Jeg følte stor sorg ved at være det eneste medlem af Kirken i min familie, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle åbne deres øjne og ører for sandheden.

Jeg forsøgte mange gange at overbevise min familie om at lytte til missionærerne. Men jo mere jeg prøvede, jo mere tøvende blev de.

Jeg blev modløs, så jeg overvejede ikke at komme i kirke mere. Men da jeg bad, dukkede der et skriftsted op i mine tanker: Hvis I »derefter skulle fornægte mig, da ville det have været bedre for jer, at I ikke havde kendt mig« (2 Ne 31:14). Jeg bad mere indtrængende, læste skrifterne, kom til kirkemøderne og fokuserede på velsignelserne i mit liv. Som resultat deraf begyndte smerten at forsvinde.

Da min fødselsdag nærmede sig, følte jeg mig inspireret til at holde en fødselsdagsfest hjemme hos mig og invitere alle mine venner fra Kirken, også fuldtidsmissionærerne. Jeg ønskede, at min familie skulle komme tættere på medlemmerne af Kirken, som for mig var verdens lykkeligste mennesker. For mig føltes festen præcis som en familieaften.

Da min fødselsdag nærmede sig, følte jeg mig inspireret til at holde en fødselsdagsfest hjemme hos mig og invitere alle mine venner fra Kirken, også fuldtidsmissionærerne.

Efter den dag ændrede tingene sig. Missionærerne var velkomne i vores hjem og blev rigtig gode venner med min familie. En dag bekendtgjorde min far, at han ønskede, at hele familien skulle lytte til missionærerne og gå i kirke. Jeg var chokeret.

Tre år efter min dåb blev hele min familie døbt. Efter dåben bar min mor sit vidnesbyrd, og min far takkede missionærerne. Medlemmerne i menigheden var forbløffede over deres konvertering.

Hvordan skete det? Alle de tårer, jeg havde grædt, og de mål, jeg havde sat, spillede alle en rolle. Men mest af alt blev min fars hjerte blødgjort af missionærernes og medlemmernes kærlighed og venskab. Alle medlemmerne var missionærer på grund af deres eksempel på at efterleve Jesu Kristi evangelium. Jeg er taknemlig for dem og for vor himmelske Faders plan, som gør det muligt for familier at være sammen for evigt. ■

Angelica Carbonell Digal, Filippinerne

Michael T.
Ringwood
De Halvfjerds

Tro, håb og forhold

*Ønsker, tro
og håb bør
tilskynde os til
at udvikle for-
hold, der fører
til ægteskab.*

» Lavede du virkelig en for og imod-liste?« Spørgsmålet, som min teenagesøn stillede i en forbløffet tone, henviste til den liste, som han havde fundet i en af mine dagbøger. Det var ikke bare en hvilken som helst for og imod-liste – det var listen, jeg havde lavet for 30 år siden, før jeg friede til hans mor. Jeg ved ikke, hvor mange mænd der laver en liste som min, men da jeg som 24-årig studerende overvejede tanken om ægteskab, virkede det som det rette at gøre.

Jeg mindes ikke andre spørgsmål fra min søn den dag, han var for optaget af listen. Jeg kan stadig høre ham råbe til sine søskende: »Far lavede en liste om mor! Kom og se den!« Når jeg dog tænker tilbage, tænker jeg på de mange spørgsmål, han *kunne* have stillet.

Elskede du hende ikke? Det her spørgsmål ville have været det første. Mit svar ville have været jo, det er derfor, jeg lavede listen. Jeg elskede hende virkelig, og jeg *ønskede* mere

end noget andet, at hun skulle være lykkelig. Listen handlede mere om at se, om jeg kunne gøre hende lykkelig, end den handlede om, om jeg elskede hende eller ej.

Havde I det ikke sjovt sammen? Igen ville mit svar have været jo, det er derfor, jeg lavede listen. Det var et forsøg på at se, om mit *håb* om, at hun altid ville kunne have det sjovt med mig, kunne realiseres.

Troede du ikke på, at hun var den rette? Dette er måske det allermost interessante spørgsmål. Jeg ville have svaret jo, jeg *troede* på, at hun var den »eneste ene«, men jeg *ønskede* at være sikker på, at min overbevisning ville inspirere mig til handling til at få det til at fungere.

På det tidspunkt tror jeg ikke, at jeg fuldt ud forstod, hvor stor betydning min missionspræsidents undervisning om tro og dets forskellige bestanddele af ønske, tro og håb havde på mit kurmageri. Med tiden har jeg fået et klarere syn og er derfor præsident F. Ray Hawkins taknemlig for hans

indflydelse på mig. Jeg har stadig de notater, jeg tog som 20-årig missionsnær, da min unge missionspræsident åbnede skriften og forklarede troens elementer, der senere skulle hjælpe mig med at træffe mit livs vigtigste beslutning.

Almas lære om tro

Blandt de ting præsident Hawkins fortalte om tro, var Almas belæring til de fattige zoramitter. Alma klarlagde nødvendigheden af at have en lille smule tro, som han beskrev som et *ønske* (se Alma 32:27). Et ønske om at noget skal ske, påvirker os i høj grad til at tage de nødvendige skridt for at øge vores tro.

En anden bestanddel ved tro er det, som Alma sagde kom fra at ønske: *Tro*. Han vejledte zoramitterne til at lade deres tro virke i dem, indtil de troede på en måde, så de kunne give plads til hans ord i deres hjerte (se v. 27). Denne kombination af ønske og tro begynder at svulme i vores hjerte, og vi anser det som værende godt. Det begynder at udvikle vores sjæl og oplyse vores forstand. Det begynder at blive sødt (se v. 28).

Håb er en anden vigtig del af tro. Alma fortalte de ydmyge zoramitter, at tro ikke var en fuldkommen kundskab om ting. Det var et »*håb* om det, som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21; fremhævelse tilføjet). Mormon underviste på samme måde om, at håb er en nødvendig del af tro, da han sagde til

Moroni: »Hvorledes kan I opnå tro, medmindre I har håb?« (Moro 7:4). Håb kan beskrives som evnen til at se noget bedre i fremtiden.¹ Min liste var min måde at se ind i fremtiden på med troens øje og som Abraham fastslå, at »der var større lykke og fred« (Abr 1:2) for mig ved at være gift med min hustru.

Ved at have *ønske*-delen af tro, havde jeg brug for *tro* og *håb* til at fuldende min tro, og jeg måtte skride til handling ved at fri til Rosalie. Listen var min tilkendegivelse af ønske, tro og håb og var vigtig for, at jeg fik modet til at skride til den handling, der kunne fuldende min tro. Jakob belærte om, at tro uden gerninger er død (se Jak 2:17). Intet ønske, tro eller håb kunne have hjulpet mig til at finde større lykke og fred, end jeg har fundet i ægteskabet, hvis ikke disse dele havde ledt mig til at stille det store spørgsmål. (Sørgeligt nok var Rosalies svar nej, den første gang jeg friede til hende, men den historie gemmer vi til en anden gang. – Når tingene ikke går som vi har planlagt under sådanne omstændigheder – spiller tro stadig en uvurderlig rolle i vores liv). Det krævede udholdenhed og tålmodighed for os begge, men vi blev senere gift på en snevejrsdag i december 1982.

Tro er vigtigt i alt, hvad vi foretager os, selv i dating og kurmageri. Et ønske om, en tro på og et håb om, at der virkelig findes og venter os en større lykke og fred, bør tilskynde os

til handling ved at udvikle forhold, der fører til ægteskab. *Ønsker I at følge planen for lykke? Tror I på, at I ved at følge planen vil blive ledt til større lykke og fred? (Tro mig, når jeg fortæller jer, at det at følge planen og blive gift i templet leder til større lykke og fred). Håber I på et lykkeligt ægteskab? Gør jeres håb jer i stand til at se jer selv et bedre sted i fremtiden? Hvis jeres svar på disse spørgsmål er ja, da må I fuldende jeres tro ved at skride til handling. Invitér en ud på en date! Tag imod en invitation om at gå ud på en date! Sæt jer selv i en situation, der fører til at møde ligesindede unge voksne. Kort sagt, følg den kurs, der leder til større lykke og fred.*

Joseph Smiths eksempel på tro

Lad os se på Joseph Smith som et eksempel på tro og på både

at udvise ønske, tro og håb.

Joseph ønskede at finde Jesu Kristi sande kirke. Hans ønske var så stærkt, at det ledte ham til skrifterne, hvor han læste: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud« (Jak 1:5). Han grundede over dette skriftsted. Han *ønskede* at få visdom, og han *troede* på, at han kunne få det, hvis han spurgte Gud. Han gjorde det eneste logiske: Han bad og spurgte Gud. Overvej det lige et øjeblik. Joseph havde ønsket om at kende sandheden. Han troede på Jakobs ord. Han havde et håb om at få et svar. Men hvis han var stoppet der, ville vi ikke have været her i dag. Udøvelsen af tro indebar, at han måtte træde ind i lunden og bede. Jeg tror på, at da Joseph gik ind i lunden for at bede, så forventede han at gå derfra med et svar. Han havde nok ikke

forventet at se vor himmelske Fader og Jesus Kristus, men han forventede at få et svar. Sikke et storslået eksempel på tro! Han havde et ønske, han havde tro, han havde håb og han skred til handling.

En 14-årig drengs tro ændrede verden. På grund af Josephs bøn i den hellige lund, åbnede himlene sig og Gud talte atter til sine børn gennem en profet.

En af jeres muligheder for at udvise tro

Herren taler fortsat gennem sin profet i dag. For kun halvandet år siden udtalte præsident Thomas S. Monson:

»Der kommer et punkt, hvor tiden er inde til, at man seriøst tænker på ægteskab og på at finde en partner, som man har lyst til at dele evigheden med. Dersom I vælger klogt og er fast

besluttet på at få jeres ægteskab til at lykkes, så er der intet i dette liv, som vil give jer større glæde.

Når I gifter jer ... så hav et ønske om at gøre det i Herrens Hus. For jer, der bærer præstedømmet, bør andet ikke være en mulighed. Pas på, at I ikke ødelægger jeres værdighed til at blive gift på denne måde. I kan holde jeres bejlen inden for passende rammer, og stadig have en skøn tid.«²

Jeres ønske, tro og håb viser sig måske ikke i form af en liste, som det gjorde for mig, men uanset hvordan I udviser disse kvaliteter, så vil de være med til at fuldende jeres tro, når I følger Herrens profets råd om i at finde en partner, som I kan finde større lykke med. Jeres ønske, tro og håb vil også hjælpe jer med at vælge vist.

Velsignelserne ved at vælge at søge og nære et evigt ægteskab vil lede os til at opleve evangeliets frugter, som Alma beskrev som »yderst dyrebar ... mere sød end alt, hvad der er sødt, og ... mere ren end alt, hvad der er rent.« Han fortsatte: »I skal tage for jer af [disse frugter], indtil I er mætte, så I ikke sulter, ej heller skal I tørste« (Alma 32:42). I stedet for at frygte fremtiden så udøv tro, der vil give jer mulighed for at gøre krav på Herrens løfter. ■

NOTER

1. Se Dennis F. Rasmussen, »What Faith Is«, i Larry E. Dahl og Charles D. Tate jun., red., *The Lectures on Faith in Historical Perspective*, 1990, s. 164.
2. Thomas S. Monson, »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 67-68.

Ældste
Juan A. Uceda
De Halvfjerds

MORMONS BOG - FORTÆL OM DEN

Jeg vidste, at Mormons Bog var sand på grund af tre ting, som jeg følte, når jeg læste i den.

Da jeg var 18, boede jeg i Lima i Peru, hvor jeg er født og opvokset. På det tidspunkt stødte min far på en god ven, som han ikke havde set i lang tid.

Min far var imponeret over, at hans ven så yngre ud og var pænt klædt på. Han spurgte sin ven, hvad der havde bevirket en sådan forandring. »Har du lige vundet i lotto?« spurgte han. Vennen svarede: »Faktisk noget endnu bedre. Nu er jeg sidste dages hellig, og jeg vil gerne fortælle dig og din familie om evangeliet.«

Min far troede, at hans ven lavede sjov, så han sagde: »Ok, hvis du gerne vil sende dine missionærer, så gør du

Ældste Uceda
(nummer to fra højre)
med sin familie i Lima
i Peru, kort tid efter
han tilsluttede sig
Kirken.

det.« Men denne mand tog det seriøst, og inden for få dage kom missionærerne og bankede på vores dør. Det var begyndelsen på en vidunderlig oplevelse.

Missionærerne underviste os om Mormons Bog og gav os et eksemplar, som vi kunne læse. Dette skete i løbet af sommeren, og jeg var hjemme på ferie i et par måneder efter at have afsluttet mit første år på universitetet. Så den eftermiddag efter

lektionen tog jeg Mormons Bog og begyndte at læse i den.

Jeg læste og læste og læste side efter side, og jeg kunne ikke stoppe. Der var noget magisk ved bogen. Jeg holder meget af at læse og har læst mange bøger, men den her var anderledes. Jeg blev fanget af bogen, og efter at have læst i den i flere timer sagde min mor: »Juan, sluk lyset! Dine brødre vil gerne sove.« Og jeg sagde: »Ja, lige om lidt, lige

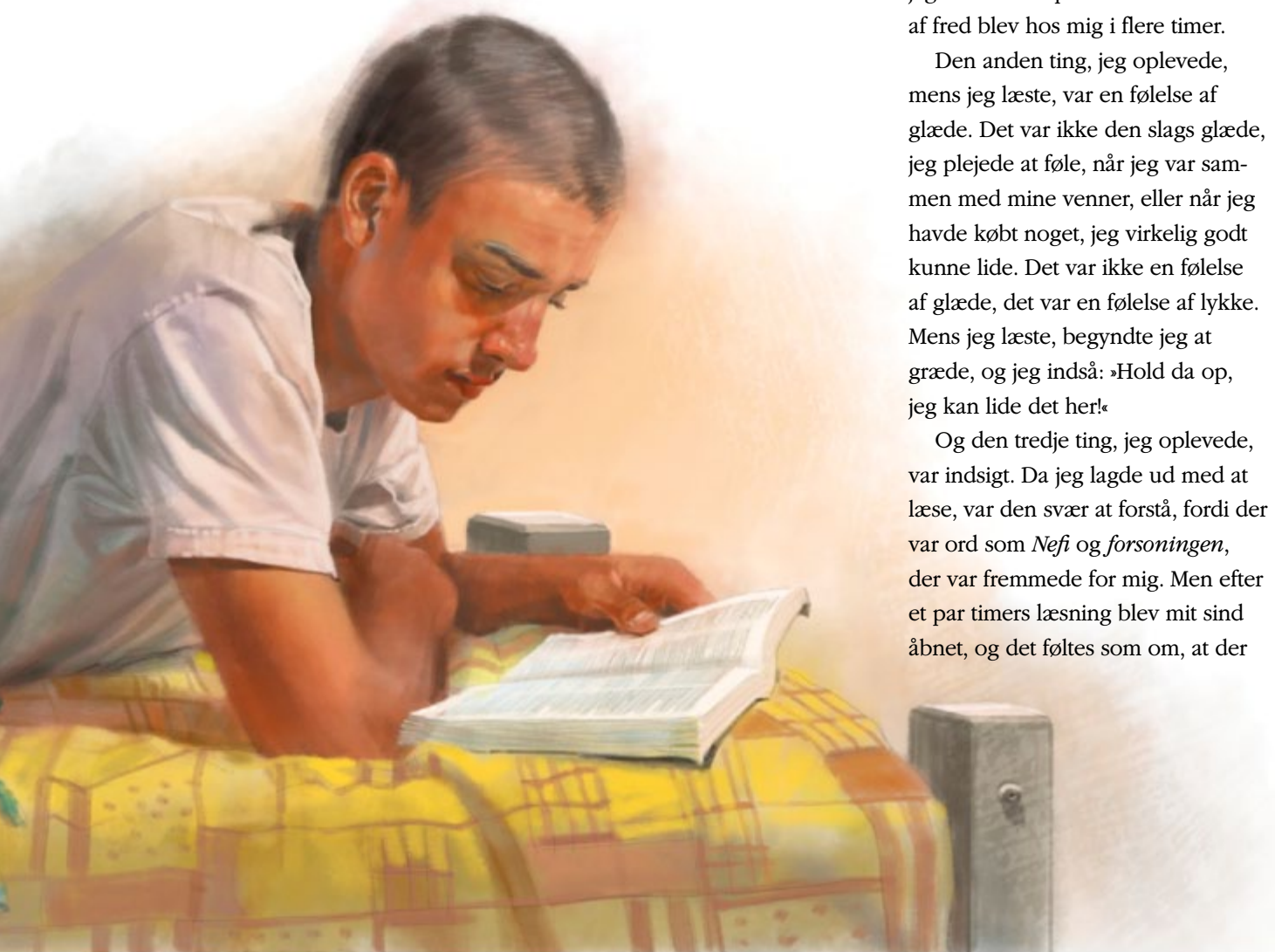
om lidt,« og så fortsatte jeg med at læse. Selv efter mange timers læsning var jeg ikke sulten, tørstig eller havde lyst til at sove.

Inden jeg blev færdig med bogen, vidste jeg, at der var noget særligt ved den. Jeg fik et vidnesbyrd på grund af tre ting, som jeg oplevede, da jeg læste bogen for første gang.

Det første, jeg oplevede i løbet af de timer, var en dyb følelse af fred, der var anderledes end noget andet, jeg før havde oplevet. Denne følelse af fred blev hos mig i flere timer.

Den anden ting, jeg oplevede, mens jeg læste, var en følelse af glæde. Det var ikke den slags glæde, jeg plejede at føle, når jeg var sammen med mine venner, eller når jeg havde købt noget, jeg virkelig godt kunne lide. Det var ikke en følelse af glæde, det var en følelse af lykke. Mens jeg læste, begyndte jeg at græde, og jeg indså: »Hold da op, jeg kan lide det her!«

Og den tredje ting, jeg oplevede, var indsigt. Da jeg lagde ud med at læse, var den svær at forstå, fordi der var ord som *Nefi* og *forsoningen*, der var fremmede for mig. Men efter et par timers læsning blev mit sind åbnet, og det føltes som om, at der

var et lys i mit sind, og jeg forstod mere og mere, mens jeg læste bogen.

Jeg har senere lært, at de tre oplevelser er nogle af de måder, hvorpå Ånden virker i os. Jeg havde modtaget Ånden og var klar til at blive døbt, men jeg måtte vente på, at resten af min familie fik deres eget vidnesbyrd. Endelig den 6. april 1972 blev min mor, min søster og jeg døbt. Min far og mine to andre søskende var til stede og opmærksomme på, hvad vi gik igennem, og et par måneder efter blev de også døbt.

Kirken og evangeliet blev en del af mit liv på det helt rigtige tidspunkt. Det første år på universitetet var jeg blevet præsenteret for mange af menneskers filosofier og nye ideer og måder at leve på, der var meget anderledes end det, jeg var vant til.

Mange af de værdier, som jeg i løbet af min barndom havde lært i min anden kirke, blev udfordret af de nye ideer, som jeg mødte.

Det var svært for mig, for jeg var forvirret. Der var så mange nye ting, som jeg følte ikke var rigtige, men som andre anså for normale. Og den kundskab, jeg havde, var ikke tilstrækkelig til, at jeg kunne forsvare mine værdier.

Det var anderledes for mig at vende tilbage til universitetet, efter jeg var blevet døbt. Nu havde jeg noget, som jeg kærligt kunne svare de andre med. Nu kunne jeg med selvtillid sige: »Ellers tak, det er ikke noget for mig.« Og nu vidste jeg, hvorfor jeg skulle sige det. Kirken og Mormons Bog kom på det helt rigtige tidspunkt for mig. Jeg er virkelig taknemlig, fordi de har ændret mit liv.

Jeg blev velsignet på grund af min beslutning om at tilslutte mig Kirken. I Kirken mødte jeg mine bedste venner. Jeg havde været rigtig genert, og jeg foretrak at være alene, studere, læse mine bøger og hygge

mig. Men da Kirken blev en del af mit liv, lærte jeg, hvad en sand ven er. Jeg fandt en vidunderlig ung kvinde i Kirken, som blev min hustru. Jeg fandt præstedømmeledere og mennesker, der holdt af mig. I Herrens kirke fandt jeg, hvad jeg havde brug for.

Der er mange mennesker, der kunne finde, hvad de har brug for, i Kirken. Vær ikke bange for at åbne munden over for jeres venner og sige: »Jeg tror på det her. Jeg vil gerne fortælle dig om det.« Nogle gange hører man voksne sige, hvad der er rigtigt og forkert, men når man har en ven på ens egen alder, der siger det samme, så følger man den person. Af en eller anden årsag trænger vore venners røst bedre igennem end de voksnes. Så vær et godt eksempel, for I ved aldrig, om der er en Juan Uceda, der venter. I ved det ikke, medmindre I åbner munden og siger: »Juan, jeg vil gerne invitere dig med i min kirke. Jeg har en bog, du skal læse.« Hvis I gør denne enkle ting, kan det være, I ændrer liv. ■

Efter at have tilsluttet sig Kirken fik ældste Uceda mange muligheder for at bære sit vidnesbyrd om Mormons Bog som fuldtidsmissionær i Peru. Til venstre, øverst: Ældste Uceda (til højre) står med en nydøbt familie, som han underviste. Til venstre, nederst: Ældste Uceda (bagerste række, til højre) sammen med andre missionærer uden for en kirkebygning.

L&P 87:8

Dette års GUF tema belærer dig om, hvor du kan stå for at være beskyttet.

Stå I

»Herren indbyder os: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig.« Når

vi gør det, vil vi føle Ånden i vores liv, som giver os ønsket om og modet til at stå stærke og faste i retskaffenhed – at stå ... på hellige steder og [ikke] lad[e os] ... flytte.«

Præsident Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 86.

Den kommer hurtigt

»Vi bør da holde øje med tegnene [på det andet komme], vi bør da leve så trofast, som vi overhovedet kan ... Men vi må ikke blive handlingslammede, blot fordi disse begivenheder og andre af de følgende begivenheder ligger foran os. Vi kan ikke holde op med at leve livet. Faktisk bør vi leve livet mere fuldt ud, end vi tidligere har gjort.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Denne, den største af alle uddelinger«, *Liahona*, juli 2007, s. 19-20.

Herrens dag

Herrens dag – Jesu Kristi andet komme

8 »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer; for se, den ^bkommer hurtigt, siger Herren. Amen.

På hellige steder

»Hvad er det for »hellige steder?

De omfatter helt sikkert *templet* og den trofaste overholdelse af pagterne. De omfatter helt sikkert et *hjem*, hvor børnene er værdsat, og forældrene bliver respekteret. De hellige steder omfatter helt sikkert de *ansvarsopgaver*, som vi tildeles af vore præstedømmeledere, herunder missionskald og andre kald, som vi trofast varetager i vore grene, menigheder og stave.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Forberedelse til Kristi andet komme«, *Liahona*, maj 2004, s. 10; fremhævelse tilføjet.

Lad jer ikke flytte

Her er nogle måder, hvorpå vi kan sikre os, at vi ikke lader os flytte:

- *Et anker* – »Håb ... udgør et anker for menneskenes sjæl« (Eter 12:4).
- *En sikker grundvold* – »Det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold ... som er en sikker grundvold« (Hel 5:12).
- *Fast fodfæste* – Man kan ikke have en fod i Zion og en fod i verden, for »tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd« (Jak 1:8).
- *Teltstave* – Zions teltstave hjælper Kirken med at stå højt og fast forankret, mens den skærmer os: »Det, at de samler sig i Zions land og i hendes stave, må tjene som forsvar og som tilflugt fra uvejret« (L&P 115:6).

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte skriftsteder, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

2013 GUF'S TEMA

STÅ PÅ HØJERE GRUND

David L. Beck

Unge Mænds hovedpræsident

GUFs tema for 2013 er taget fra L&P 87:8: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer.« Jeg håber, at hver eneste unge mand i løbet af dette kommende år vil overveje dette spørgsmål: *Står jeg på hellige steder?*

Når jeg har mødt med tapre unge mænd over hele verden, har jeg selv set, hvorledes mange af jer allerede gør dette på mange måder. I står på det helligste sted, hver eneste gang I træder ind i templet for at udføre dåb for de døde. Jeg opfordrer jer til at udnytte hver eneste mulighed for at tage i templet og altid være værdige til at kunne gøre det. Hver dag, når I udfører jeres pligt mod Gud, står I på hellige steder og er i stand til at opløfte andre. I står på hellige steder, når I forbereder, velsigner og omdeler nadveren hver søndag. I står på hellige steder, når I fortæller andre om evangeliet og når I handler som en stående tjener – en, der altid er klar, villig og værdig til at tjene og styrke andre.

Som aronske præstedømmebærere har I fået til opgave at advare, forklare, formane, undervise og opfordre alle til at komme til Kristus (se L&P 20:59). Præsident Harold B. Lee (1899-1973) har sagt: »I kan ikke løfte en anden sjæl, før I står på højere grund, end han gør ... I kan ikke tænde en ild i en anden sjæl, hvis den ikke brænder i jeres egen sjæl.«¹ Unge mænd, dette betyder,

at I fortsat bør arbejde på at styrke jeres vidnesbyrd og altid være villig til at bære det.

Jeres hellige ansvar består i at være et redskab i Herrens hænder. Når I beder og studerer skrifterne, stræber efter at holde befalingerne og lytter til Åndens tilskyndelser, vil I være på højere grund. Derfor bliver stedet, hvor I end er, et helligt sted. Når situationer så opstår, vil I have styrken, modet og evnen til at hjælpe med at opløfte andre. I vil have den styrke og beskyttelse, som Herren lover dem, der står på hellige steder.

Jeg elsker det, som præsident Thomas S. Monson sagde angående disse løfter, da han forsikrede os, at når vi kommer nær til Herren, »vil vi føle Ånden i vores liv, som giver os ønsket om og modet til at stå stærke og faste i retskaffenhed – at stå ... på hellige steder og [ikke] lad[e os] ... flytte« (L&P 87:8).

Når forandringens vinde hvirvler omkring os, og samfundets moralske fibre fortsat opløses lige for øjnene af os, kan vi huske på Herrens dyrebare løfter til dem, som sætter deres lid til ham: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig« (Es 41:10).² ■

NOTER

1. Harold B. Lee, »Stand Ye In Holy Places«, *Ensign*, juli 1973, s. 123.
2. Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 86.

»STÅ PÅ HELLIGE
STEDER OG
LAD JER IKKE
FLYTTE ...«

(SE L&P 87:8).

HELLIGE STEDER I JERES LIV

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

Dette års GUF tema indbyder jer til at træde ud af verden og ind i Guds rige. Som præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt, så lever vi på fjendens territorium.¹ »Stå I på hellige steder« er derfor vigtigt for at kunne overleve.

Dette tema rejser nogle vigtige spørgsmål: Hvad er et helligt sted? Hvor finder vi et helligt sted? Hvordan står vi på hellige steder? Hvordan gør vi steder, vi ofte befinder os på, til helligere steder? Når I søger svarene på disse spørgsmål, vil det vejlede jer i jeres bekendtskaber, valg af aktiviteter, tøj, ord og handlinger.

I har forpligtet jer til at styrke jeres hjem og familie. Stræb efter at gøre jeres hjem til et helligt sted, der er fyldt med Herrens Ånd. I kan støtte op om familiebøn og skriftstudium.

Jeres værelse kan være et helligt sted, der indbyder Ånden. Hvis profeten skulle se jeres værelse, ville han så anse det for et helligt sted? Gør I?

Vi kan stå på hellige steder, når vi går i kirke. Skriften belærer om, at Zions menigheder og stave er hellige steder, der vil »tjene som forsvar og som tilflugt fra uvejret« (L&P 115:6).

Det helligste sted på jorden er templet. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Mine unge venner, som er i jeres teenageår, hav altid templet for øje. Gør intet,

der vil hindre jer i at træde gennem dets døre og modtage de hellige og evige velsignelser der. Jeg roser jer, som allerede besøger templet regelmæssigt for at udføre dåb for afdøde.«² Vær altid værdige til at have en gyldig tempelanbefaling, selv om templet ligger langt væk.

Hvorend I er, kan være et helligt sted, hvis Ånden er til stede. Præsident Harold B. Lee (1899-1973) belærte om, at hellige steder handler mere om, *hvordan* man lever, end *hvor* man lever.³ Hvis I er værdige til Åndens konstante ledsagelse, så står I på hellig grund.

Hvert tempel bærer inskriptionen »Helliget Herren.« Søg altid at stå på hellige steder. Når I efterlever standarderne, beder dagligt og læser skriften – især Mormons Bog – vil I føle Helligåndens ledsagelse. Herren selv har lovet jer: »For sandelig siger jeg jer, at store ting venter jer« (L&P 45:62). Jeg er enig og vidner om, at dette er sandt! ■

NOTER

1. Se Boyd K. Packer, »Sådan overlever man i fjendtligt territorium«, *Liahona*, okt. 2012, s. 34-37.
2. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 93.
3. Se *Lære og Pagter – Elevens hæfte: Religion 324-325*, CES-undervisningshæfte, 1981, s. 186.

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

HVAD AGUNG LÆRTE

AF BADMINTON

En indonesisk teenager lærer, at det at have håb afholder ham fra at give op.

Det er en typisk fugtig dag i Yogyakarta i Indonesien, og sveden drypper fra Agungs bryn, mens han venter på sin modstanders serv. Det står tæt i badmintonkampen, og den 15-årige føler sig drevet til at vinde.

Efter en heftig kamp slår hans modstander fjerbolden langt uden for Agungs rækkevidde. Agung er ikke villig til at give slip på et point i en så tæt kamp og kaster sig ud efter fjerbolden, men når den ikke – og bløder efter at være gledet på cementbanen.

Det er tydeligt, at han holder af det konkurrenceprægede ved badminton. Men Agung drømmer ikke om at blive professionel badmintonspiller. Han skal ikke til at vælge mellem at serve fjerbolden til OL og tjene en mission.

Han synes ikke selv, at han er særlig god til sportsgrenen.

Hvorfor yder denne lille teenager med det store smil en så stor en indsats? Håb.

»Jeg tror, at jeg kan blive bedre,« siger han.

En grund til håb

Håb er grunden til, at vi gør en masse ting. Vi træner, fordi vi håber på, at vi bliver stærkere og sundere. Vi øver os på et musikalsk instrument, fordi vi håber på at kunne spille godt. Agung træner badminton, fordi han håber på at kunne forbedre sig.

»Hvis jeg ikke håbede på at blive bedre eller nogensinde at vinde, ville det være meget let at give op,« siger Agung.

Håb er en afgørende del af frelsesplanen. Håb om, at vi kan blive tilgivet, leder os til omvendelse og til at gøre endnu et forsøg, når vi har fejlet i at holde en befaling.

Satans angreb på håb

To af Satans bedste våben mod os er tvivl og modløshed. Det lykkedes ham ikke at forpurre vor himmelske Faders plan ved at stoppe forsoningen. Men han kan fortsat forsøge at forpurre forsoningens rensende effekt i vores liv, hvis han kan stjæle vores håb om at blive tilgivet.

»Satan ønsker, at vi skal miste håbet,« siger Agung, »fordi når vi giver op, er vi langt fra vor himmelske Fader.«

Der findes dog altid måder at genfinde håbet på, når det lykkes Satan at gøre os modløse.

Find håb

Når vi har brug for håb i fremtiden, kan vi se tilbage i fortiden. Agung bruger et eksempel fra skolen, der har lært ham dette princip. »Jeg har set, at hvis jeg studerer hårdt, så opnår jeg succes med mine eksaminer,« siger han. »På grund af den oplevelse har jeg håb om, at hvis jeg træner hårdt, kan jeg blive bedre til badminton,« siger han. »Min erfaring giver mig håb.«

Når vi brug for håb på Jesus Kristus, kan vi finde det i både vore tidligere erfaringer med forsoningens kraft (se Rom 5:4) og andres erfaringer, herunder dem I måske hører om til nadvermødet, i søndagsskolen, *Liahona* eller i skrifterne (se Jakob 4:4-6).

Når vi studerer profeternes håbefulde ord, beder om den åndelige gave håb og lærer at genkende Frelserens kraft i vores liv, vil vores tro på ham øges og ligeledes vores håb om, at han vil hjælpe os i fremtiden.¹

Giv aldrig op

Agung ved, at han nok aldrig bliver professionel sportsudøver, men han ved, at så længe han bliver ved med

at prøve, er der håb for forbedring.

Han har lært, at håbets største kraft er dette: »Så længe man ikke giver op, er der håb,« siger han.

I livet er Jesu Kristi forsoning den ultimative kilde til håb. På grund af forsoningen kan vi omvende os, når vi begår fejl. Forsoningen betyder også, at vi ikke har fejlet vores livs prøve, når vi begår en fejl, medmindre vi opgiver at omvende os og være lydige.

Det er grunden til, at Agung fortsat inviterer sin far med i kirke hver søndag. Det er grunden til, at han står for, hvad der er ret, selv når hans venner ikke gør det. Det er grunden til, at han så ofte tager den timelange cykeltur til kirken for at komme til seminar og GUF, søndagsmøder, missionsforberedelsesklasser og for at hjælpe med at gøre rent i bygningen.

»Det er ikke let at prøve at være som Jesus,« siger Agung. »Nogle gange bliver jeg modløs, men jeg giver ikke op. Jeg kan takket være hans offer for mig have håb om at blive bedre.«

Takket være forsoningen er der håb. Og takket være håb kan forsoningen forandre vores liv. ■

NOTE

1. Se Dieter F. Uchtdorf, »Håbets uendelige kraft«, *Liahona*, nov. 2008, s. 21-24.

ET LØFTE OM HÅB

»Fordi Gud har været trofast og har holdt sine løfter tidligere, kan vi nu og i fremtiden have håb om og tillid til, at Gud holder sine løfter til os.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Håbets uendelige kraft«, *Liahona*, nov. 2008, s. 23.

Uddannelse

Øget kundskab giver os større mulighed for at være et redskab til at fremme Herrens formål.

Jakob havde et stort ønske og en bekymring for nefitternes sjæl, da han underviste nefitterne »angående det, der er, og det, der skal komme« (2 Ne 6:4). Dette var hans folk, og han elskede dem. Han underviste dem om, hvem de virkelig var, og om Herrens løfter til dem. Da han underviste dem om Frelseren, erklærede han: »O, hvor stor er ikke vor Guds hellighed! For *han kender alt*, og der findes intet, uden at han kender det« (2 Ne 9:20, fremhævelse tilføjet).

Det er værd at huske på, når I overvejer vigtigheden af uddannelse. Århundreder tidligere i en anden del af verden »stræbte [Abraham] efter at få fædrenes velsignelser«, og han ønskede også »at blive en, der besad stor kundskab, og at blive en, der mere ihærdigt stræbte efter at leve retfærdigt og besidde en større kundskab« (Abr 1:2).

I er alle Guds elskede sønner og døtre¹ og »profeternes børn ... og I er med i den pagt, som Faderen sluttede med [Abraham]« (3 Ne 20:25). Som Abraham har I evnen i jer til at »besidde en større kundskab«, når I vejledes

i ting, som er »nødvendig[e] for jer at forstå« (L&P 88:78).

Herren har indikeret, at en ønskværdig kundskab både indebærer »det, der er i himlen og på jorden og under jorden; det, som har været, det, som er, det, som snart skal ske, det, som er hjemme, det, som er ude; folkeslagenes krige og

Ældste Craig A. Cardon

De Halvfjerds

forviklinger og de straffedomme, som er lagt på landet; og også en kundskab om lande og om riger« (L&P 88:79).

Hvorfor? Hvorfor er det så vigtigt at få en uddannelse? Herren selv giver en vidunderlig forståelse: »Så I på alle måder kan være forberedt, når jeg igen sender jer ud for at høre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, hvortil jeg har bemyndiget jer« (L&P 88:80).

I denne verden, der stadig bliver mere kompleks, er uddannelse et af livets vigtigste tilegnelser. Og selv om det er sandt, at mere uddannelse overordnet set fører til muligheden for øgede timelige belønninger, så er øget kundskab af større værdi, da den giver os større mulighed for at være et redskab til at fremme Herrens formål. Som forklaret i *Til styrke for de unge* er »Uddannelse en vigtig del af vor himmelske Faders plan for at hjælpe dig til at blive mere som han. Han ønsker, at du skal udvikle din forstand samt dine evner og talenter, din kraft til at handle oprigtigt i dine ansvarsområder og din evne til at påskønne livet.«²

Profeten Joseph Smith forklarede ligeledes: »Kundskab er magt. Gud har mere magt end alle andre væsener, fordi han har større kundskab.«³

Af gode grunde kræver en formel uddannelse, at I over en årrække beskæftiger jer med et bredt udvalg af færdigheder og emner, heriblandt kan der være nogle, I enten ikke er bekendt med eller ikke finder særlige morsomme at studere. Ikke desto mindre bør I være flittige i jeres studier, da det både udvider jeres horisont og jeres evne til at lære på andre områder. Det, at I bliver præsenteret for et stort udvalg af grundlæggende færdigheder og emner, giver jer netop mulighed for at finde de færdigheder og emner, som har jeres oprigtige

interesse. Hvis I fremmer jeres uddannelse med denne interesse, kan I få mulighed for at gå i dybden med de ting, I virkelig holder af.

Præsident Henry B. Eyring, førstestrådgiver i Det Første Præsidentskab, gav værdifulde råd, som han fik af sin far, da han vejledte ham til at finde en uddannelse, »du holder så meget af, at når du ikke har andet at tænke på, så er det det, du tænker på.«⁴ Søster Cardon og jeg har givet vores børn det råd at finde sig en uddannelse og karriere, der interesserer dem så meget, at de har lyst til at »løbe til arbejde.«

Jakob advarede sit folk imod »menneskers ... skrøbelighed og dårskab!« Han forklarede: »Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd.« Så tilføjede han denne forældende sandhed: »Men at være lærd er godt, hvis man lytter til Guds råd« (2 Ne 9:28-29).

Vær lærd og lyt til Gud. Han vil velsigne jer og lade jer nyde fremgang, når I fremmer hans formål. ■

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 9.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 262.
4. I Gerald N. Lund, »Ældste Henry B. Eyring: Formet af stærke påvirkninger«, *Stjernen*, apr. 1996, s. 28.

BLIV VED MED AT ØVE DIG

Jeg havde lyst til at give op. Ville alle de her anstrengelser betale sig?

Willis Jensen

Jeg har ikke lyst til at tage klavertimer mere,« fortalte jeg min mor. Jeg havde fået klavertimer i mange år og var træt af at skulle øve hele tiden. Jeg var klar til at give op. Jeg var alligevel ikke særlig god. Fordi jeg har nedsat hørelse og går med høreapparater, har jeg aldrig anset mig selv for at være en person med et musikalsk talent. Det krævede altid meget øvelse at lære melodien.

Min mor sagde ikke meget, men fortalte mig helt enkelt, at jeg skulle blive ved med at tage klavertimer, indtil jeg kunne spille salmerne. Efter en del beklagelse fra min side og meget opmuntring fra mine forældre besluttede jeg mig for ikke at stoppe.

Nu spoler vi et par år og tusinder af kilometer frem til en kirkebygning i bjergene i det centrale Guatemala. Som missionær deltog jeg i en distriktskonference. Jeg var kommet lidt før og havde fundet et klaver, så jeg satte mig og begyndte at spille salmerne. De fleste menigheder og grene havde små elektroniske keyboards, der var svære

at spille på, så jeg blev meget begejstret over at spille på et rigtigt klaver. Det endte med, at jeg blev bedt om at akkompagnere forsamlingen under konferencen.

Hvad ændrede min indstilling, fra da jeg var yngre og til min tid som missionær? Jeg følte Åndens kraft gennem musik.

Mens jeg tjente på mission, havde jeg mange muligheder for at bruge de musikalske færdigheder, som jeg havde tilegnet mig. Jeg glædede mig over de mange muligheder, jeg fik for at synge og spille klaver til næsten hvert eneste nadvermøde. Jeg vil altid mindes at høre de trofaste medlemmer i Guatemala synge salmerne. Jeg lærte medlemmerne nye salmer, som de ikke var bekendt med. Jeg underviste nogle i helt enkle klaverspil. Mine missionærkammerater og jeg sang for de mennesker, som vi underviste. Selv hvis vi sang falsk, var Ånden der altid til at røre deres hjerte.

Jeg har lært, at det ikke betyder noget, hvad ens talenter er, man kan

stadig lære at udvikle musikalske evner. Jeg bliver aldrig en pianist i verdensklasse, og mange af medlemmerne i Guatemala kommer aldrig i Tabernakelkoret. Men det betyder ikke noget. Vi kunne stadig finde glæde ved at føle Ånden gennem musikken. Jeg er mine forældre meget taknemlig for, at de opmuntrede mig til at tage klavertimer, og jeg er taknemlig for, at jeg blev ved med at øve. ■

UDVIKL JERES EVNER OG TALENTER

»Uddannelse er en vigtig del af vor himmelske Faders plan for at hjælpe dig til at blive mere som han. Han ønsker, at du skal udvikle din forstand samt dine evner og talenter, din kraft til at handle oprigtigt i dine ansvarsområder og din evne til at påskønne livet. Den viden, du får, vil være værdifuld i livet her på jorden og i det liv, der kommer.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 9.

STÅ PÅ HELLIGE STEDER

»Hvorend I er, kan være et helligt sted, hvis Ånden er til stede«

(Elaine S. Dalton, »Hellige steder i jeres liv«,
Liahona, jan. 2013, s. 51; se også L&P 87:8).

SE DET GODE I KYLIE

Karinne Stacey

Vi kunne ikke holde hinanden ud. Kunne vi nogensinde blive venner?

I fjerde klasse gik jeg i den allerbedste klasse. Alt ved klassen var perfekt – undtagen Kylie (navnet er blevet ændret). Hun var ondskabsfuld mod næsten alle, også mod mig. Jeg så hende skubbe de andre på gangen, og hun skubbede endda også mig et par gange. Jeg kunne komme grædende hjem, fordi jeg ikke forstod, hvorfor hun mobbede mig.

Hun havde ingen venner. Til frokost sad hun ved sit eget bord, fordi ingen ville sidde i nærheden af hende. Jeg fortalte min mor om Kylie, og hun gav mig nogle livsændrende visdoms ord: »Måske har hun bare brug for en ven.«

Det kom som et chok for mig. Hvordan skulle jeg dog kunne være venlig mod en, som ikke tøvede med at give mig fornærmende øgenavne? Jeg besluttede mig dog modvilligt for at være venligere mod Kylie og prøve at forstå hende. Da jeg begyndte at

lære hende at kende, opdagede jeg, at hun faktisk var flink. Jeg fandt ud af, at hendes liv var meget værre end jeg kunne have forestillet mig. Hun havde det ikke nemt hjemme, og hun undgik enhver samtale med ordet »familie«.

En dag ved frokosttid sad jeg sammen med mine venner. Eftersom Kylie var ondskabsfuld mod andre, var der nogle af pigerne, der heller ikke var flinke over for hende. De begyndte at gøre grin med Kylie og talte højt nok til, at hun kunne høre dem. De sagde ting som: »Kom og sid med os – Nej, alligevel ikke!« »Hvad lugter her af? Nåh, det er bare Kylie!« og »Hold dig væk fra os!« Jeg sad og lyttede til det.

Så hørte jeg en lille stemme i mit hoved: »Gør noget.« Jeg rejste mig og følte mange par øjne vende sig mod mig. »Stop!« sagde jeg. »Hvordan kan I sige sådan nogle ting? Vær dog venlig imod hende!« Alle blev stille. Da jeg satte mig ned, så jeg på Kylie. Hun vendte sig om og gav mig et blik fyldt med taknemlighed.

I sjette klasse nærmede min 12 års fødselsdag sig, og jeg ville gerne holde en fest for et par venner. Da min mor spurgte mig, om der var andre, jeg gerne ville have med, hørte jeg den samme stille stemme i mit hoved: »Invitér Kylie.«

»Jeg vil gerne invitere Kylie,« fortalte jeg min mor.

»Er det rigtigt?«

Jeg nikkede. Efter fødselsdagsfesten var mine venner og jeg, også Kylie, blevet så tætte, at vi lavede noget sammen hver fredag i de sidste tre måneder af skoleåret. Kylie kom hver gang. Vi blev de bedste venner.

Nu går jeg i ottende klasse og er flyttet til en anden delstat, men jeg har tit kontakt med Kylie, som stadig er en af mine bedste venner. Nogle gange spørger mine venner mig, hvordan vi blev så tætte.

»I fjerde klasse var hun en bølge, og vi hadede hinanden,« fortæller jeg.

»Hvordan blev I så gode venner?«

»Jeg så efter det gode i hende. Alle har noget godt i sig, og jeg ville finde det i hende.« ■

Ældste Robert D. Hales
De Tolv
Apostles Kvorum

Medlemmerne i De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Hvordan kan jeg få et VIDNESBYRD?

At få et vidnesbyrd begynder med studium

og bøn

og ved at efterleve evangeliet med tålmodighed og vedholdenhed

og ved at indbyde og vente på Ånden.

Joseph Smiths liv er et rigtig godt eksempel på denne proces.

En plan for vores familie

»Vores familie kan være sammen for evigt, siger Gud«
(Børnenes sangbog, s. 98).

Marissa Widdison

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

Jeg sad på mor og fars seng og savnede dem forfærdeligt meget, da telefonen ringede.

»Hej Levi. Ved du hvad?« sagde far. »Din søster Nora blev født her til eftermiddag!«

Jeg kunne høre, at far var glad, men hans stemme lød mærkelig – som om han var bekymret.

»Hvor stor er hun?« spurgte jeg, mens jeg undrede mig over, om jeg ønskede at kende svaret.

Far var stille et øjeblik. »Lidt under

et kilo,« sagde han. Nu lød han helt klart bekymret. Det var meningen, at Nora skulle fødes ved juletid, men vi var stadig i september. »Hun er godt nok lille,« fortsatte far. »Husk at bede for hende, Levi. Og bed også for os, så vi kan have tillid til, at vor himmelske Fader ved, hvad der er bedst for vores familie.«

Efter jeg havde lagt på, gik jeg ud i køkkenet og samlede en pakke bønner op, som mor havde planlagt at lave suppe af. På pakken kunne man se, at den vejede næsten ligeså meget, som Nora gjorde nu. Jeg holdt den i mine hænder og prøvede at forestille mig, hvordan en baby på den størrelse ville se ud.

»Hendes ånd har lige været hos vor himmelske Fader,« tænkte jeg og huskede på, hvad jeg havde lært om det førjordiske liv og frelsesplanen. Jeg vidste, at hvis Nora døde, så ville vi se hende igen, fordi vi er alle beseglet til hinanden som familie. Men jeg håbede også, at hun ville blive hos os her på jorden.

I løbet af de næste par måneder var mor og far meget på hospitalet. Bedstemor og bedstefar kom hjem til os for at hjælpe med at tage sig af mig og mine yngre brødre og søstre. Menigheden fastede og bad for vores familie, og nogle flinke kvinder fra Hjælpeforeningen kom nogle gange med aftensmad. Alle ville gerne høre, hvordan det gik med Nora.

En aften kaldte mor og far os alle ind i stuen. De fortalte os, at far skulle med biskoppen hen for at give Nora en velsignelse. Da far var gået iklædt sit jakkesæt og slips, samlede mor os alle rundt om sofaen for at bede en bøn.

»Velsign far, når han giver Nora en præstedømmevelsignelse,« bad mor. Hendes stemme blev mildere. »Og hvis det er din vilje, så lad hende komme hjem og blive rask.«

Mens vi bad, kunne jeg føle Helligånden fylde værelset med fred og kærlighed. Det var som om, at vor himmelske Fader fortalte mig, at lige

meget hvad der skete med Nora, så er det hele en del af hans plan.

Senere den aften kom far hjem og fortalte os, at der var sket noget vidunderligt på hospitalet. Normalt er der meget støj på Noras værelse. Der var mange maskiner og skærme med alarmer og blinkende lys, og sygeplejerskerne og lægerne styrtede altid rundt for at hjælpe de små babyer, som lå der. Men da far og biskoppen kom, var det anderledes. Alle maskinerne var stille. Sygeplejerskerne sad

med babyerne og læste for eller vågede over dem. Far og biskoppen var i stand til at give Nora en velsignelse uden nogen form for afbrydelser.

Jeg ved ikke, om Nora vokser op her på jorden eller snart vender tilbage for at leve med vor himmelske Fader. Men jeg ved, at vor himmelske Fader hører og besvarer vore bønner, og jeg føler fred, når jeg husker på, at han har en plan for *ethvert* medlem af min familie. ■

Kom og udforsk et vigtigt sted i Kirkens historie!

TO HUSE,

HVOR JOSEPH SMITH BOEDE

Jan Pinborough Kirkens Tidsskrifter

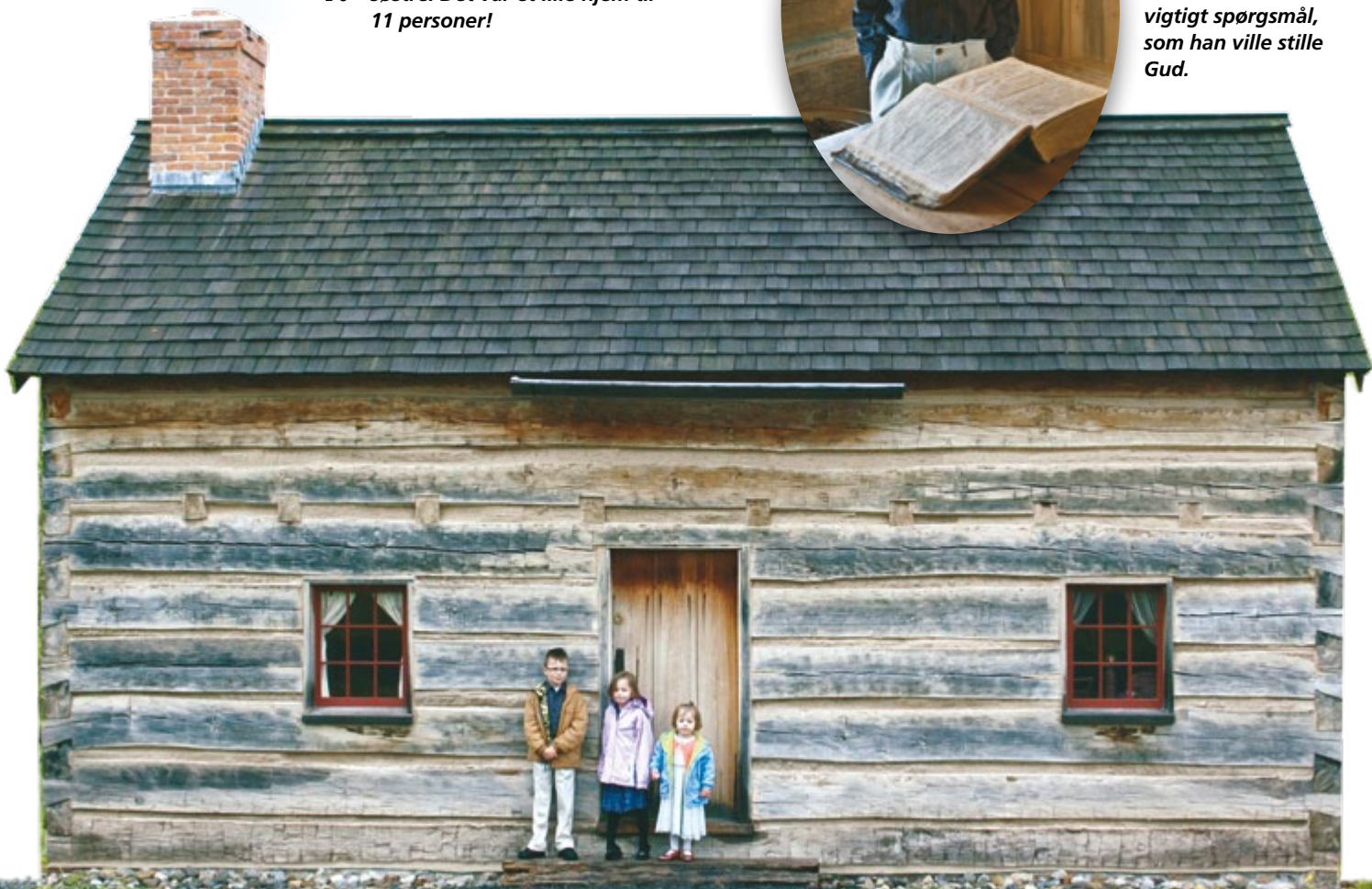
Palmyra i New York er det sted, hvor **genoprettelsen** af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige begyndte for 193 år siden. Luke, Rachel og Julia S. besøgte dette særlige sted for at lære mere om, hvor profeten Joseph Smith boede, og hvordan han hjalp med at genoprette Kirken på jorden.

BJÆLKEHYTTEN

Bjælkehytten blev bygget for at ligne den hytte, hvor Joseph boede i alderen 12-19 år.

1. *Joseph havde fem brødre og tre søstre. Det var et lille hjem til 11 personer!*

2. *Familien samledes ofte rundt om køkkenbordet for at læse i Bibelen. Da han var 14 år, læste Joseph Jakob 1:5: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om den af Gud.« Han havde et vigtigt spørgsmål, som han ville stille Gud.*

3.

En forårsdag i 1820 gik Joseph ud i en lund i nærheden af deres bjælkehytte og bad om, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for ham og sagde, at han ikke måtte slutte sig til nogen af kirkerne. Jesus sagde, at Joseph skulle hjælpe med at bringe Herrens kirke tilbage til jorden.

4.

Alle seks drenge i familien sov i værelset ovenpå. En nat, da Joseph var 17 år, viste englen Moroni sig tre gange og fortalte ham om guldpladerne, som Joseph skulle oversætte og trykke som Mormons Bog. Joseph fik pladerne fire år efter.

TRÆHUSET

Da Joseph var 19 år, flyttede hans familie til et nyt hus. Der boede han, da han fik guldpladerne fra Cumorahøjen.

5. *Nogle mennesker forsøgte at stjæle guldpladerne. Joseph skjulte dem under nogle fliser foran pejsen.*

6. *Joseph søster Sophronia og Katherine sov i dette lille soveværelse. En aften svøbte Joseph pladerne i et klæde og gemte dem imellem de to piger i deres seng.*

Jesus Kristus og den første åbenbaring

Den første åbenbaring – da Joseph Smith så vor himmelske Fader og Jesus Kristus – var begyndelsen på Jesu Kristi kirkes genkomst til jorden.

Af den første åbenbaring lærte Joseph Smith, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus er to adskilte væsener.

Det er et af tre tilfælde, hvor skriften fortæller, at vor himmelske Fader præsenterede sin Søn, Jesus Kristus (se JS-H 1:17). De andre tilfælde var, da Frelseren besøgte nefitterne og da han blev døbt (se 3 Ne 11:7; Matt 3:17).

DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF GARY KAPP, MÅ IKKE KOPIERES

Carolina L., 11 år, fra Venezuela, er vokset op i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og har altid villet til templet i Caracas i Venezuela. I marts 2012 besøgte hun templet for første gang. Det gjorde hende rigtig glad.

Da jeg tog til templet, havde jeg det sjovt med min far og min bror, Ryan, mens min mor og hendes veninde var til en session. Jeg var meget ærbødig, da

jeg var i templets venteværelse. Jeg var begejstret for at være i vor himmelske Faders hus og føle hans kærlighed og hans venlighed gennem Ånden. Jeg elsker Herrens hus.

Jorge M., 6 år, Costa Rica

Det her er en tegning af templet i Asunción i Paraguay. Jeg er meget glad, fordi vi snart skal besejles som en evig familie. Jeg takker vor himmelske Fader for at have givet mig en familie.

Angelo N., 5 år, Paraguay

Jeg har en meget særlig familie. Kirken ligger seks timer væk, men vi kommer, når vi kan. Min far velsigner nadveren for os hver søndag, og min mor underviser mig i Primary. En gang om året tager vi til templet i Recife i Brasilien. Jeg vil gerne på mission, når jeg er gammel nok. Jeg læser i skriften og beder hver dag. Jeg prøver at gøre vor himmelske Fader glad ved at være en god dreng. Jeg holder rigtig meget af evangeliet.

Kevin L., 8 år, Brasilien

Min lillesøster, Omega, og jeg elsker at se templet. Når vores menighed besøger templet i Monterrey i Mexico, tager vi af sted ved midnat og rejser

i seks timer for at nå dertil. Jeg ved, at i templet kan familier blive evige. Vi flytter snart til Tuxtla Gutiérrez. Der ligger et tempel, så vi får mulighed for at besøge det oftere. Jeg er taknemlig for templer.

Helem N., 4 år, Mexico

Da jeg trådte ind i templet i Quetzaltenango i Guatemala, følte jeg en enorm fred. Under indvielsen var jeg meget glad. Talerne rørte mig meget dybt.

Juan G., 11 år, Guatemala

Solene S., 6 år, Brasilien

Klar til

Merillee Booren

Bygger på en virkelig begivenhed

*»For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd af kraft«
(2 Tim 1:7).*

Mary sad uroligt på sin stol, mens hun lyttede til de andre børn i sin primaryklasse, der skiftedes til at læse højt fra skriften. Hun håbede, at det aldrig blev hendes tur.

Mary har en indlæringsvanskelighed, der hedder ordblindhed. Når hun så på bogstaverne på en side, så var det, som om de løb rundt og byttede plads. Når hun læste højt, var hendes ord langsomme og af og til forkerte. Ofte læste hun ord, der overhovedet ikke stod der.

Jo tættere det blev på at være hendes tur, jo mere

at læse

bange blev hun. Da det endelig blev hendes tur, kunne Mary ikke klare det længere.

»Jeg skal på toilettet,« sagde hun pludselig, mens hun hoppede op fra stolen, hvilket fik hendes skrifter til at falde til jorden. Mary løb ned ad gangen til toilettet. Hun var glad for, at der var tomt. Hun stod i hjørnet og begyndte at græde.

Et par minutter efter hørte hun søster Smith kalde på hende, idet hun kom ind på toilettet. »Mary, hvad er der i vejen?«

Mary vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hun var så flov. Ingen af de andre børn havde det her problem. »Jeg kan ikke læse!« græd hun, mens hun begravede sit ansigt i de foldede arme.

»Kan du ikke læse?« spurgte søster Smith forvirret. »Jeg har set dig holde tale i Primary. Jeg ved, at du kan læse.«

Mary rystede på hovedet. »Jeg lærer min tale udenad. Jeg øver dem igen og igen, så jeg ikke behøver at læse foran andre mennesker. Jeg kan ikke læse højt, og når jeg gør det, så laver jeg mange fejl. Jeg vil ikke have, at de andre børn griner af mig.«

»Åh Mary, det er jeg ked af. Jeg skal nok lade være med at bede dig om at læse højt, indtil jeg ved, at du er klar,« sagde søster Smith. »Og jeg tror ikke, nogen i vores klasse vil grine af dig. De er dine venner.«

»Børnene i skolen griner af mig,« hviskede Mary.

Søster Smith tørrede Marys tårer væk. »Kom med tilbage i klassen. Så skal du se,« sagde hun.

De gik sammen tilbage til klassen. Marys veninde Betsy sad på stolen ved siden af Mary og glattede de krøllede sider ud i Marys skrifter. Mary satte sig ned, og Betsy rakte hende skrifterne.

»Hvem kunne tænke sig at være den næste til at læse?« spurgte Søster Smith.

»Det er Marys tur,« sagde en dreng i klassen.

Mary tøvede, men hun så rundt på hendes klassekammerater og så deres venlige smil. Søster Smith nikkede og smilte også. Mary var nervøs, men hun fandt stedet og begyndte at læse.

Hendes ord kom langsomt. Hun lavede nogle fejl, men når det drillede, hviskede Betsy stille det rigtige ord i Marys øre. Mary læste ikke lige så godt som de andre børn i hendes klasse, men der var ingen, der grinte eller gjorde grin med hende. Så blev det en andens tur, og lektionen fortsatte.

Da de efter klassen gik hen til primarylokalet, hviskede søster Smith til Mary, at hun var stolt af hende. Mary var glad for, at hun ikke længere behøvede at skjule sit problem med at læse. »Jeg må bare blive ved med at øve mig,« tænkte hun. Og hun smilte, for hun vidste, at hun havde gode venner i Kirken, der støttede hende hele vejen. ■

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Vor himmelske Fader elsker mig, og han har en plan for mig

Duften af nybagte småkager fyldte luften, mens Nataniel hjalp bedstemor med at få dej på småkagepladen. Bedstemor smilede til ham. »Hvem elsker dig?« spurgte hun.

Nataniel tænkte på, hvordan bedstemor altid lavede hans

yndlingssmåkager og altid havde papir, fordi hun vidste, at han holdt af at tegne. »Det gør du,« svarede han.

»Det er rigtigt,« sagde bedstemor. »Ud over din mor og far har jeg kendt dig længere end nogen anden. Men der er en anden, der

har kendt dig længere end jeg har.«

»Hvem?« spurgte Nataniel.

»En, der elskede dig, før du kom ned på jorden,« sagde bedstemor.

»Nåh,« sagde Nataniel. »Du mener vor himmelske Fader.«

»Ja,« sagde bedstemor og gav Nataniel et kram.

Han smilede. Det at vide, at han var elsket, gjorde ham helt varm indeni.

Til fællestid i år skal du lære mere om den vidunderlige sandhed, at du er Guds barn. Vor himmelske Fader kender og elsker dig. Han har en plan, der skal hjælpe dig med at vende tilbage og leve sammen med ham en dag. ■

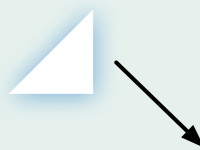
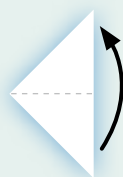
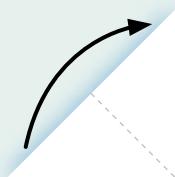
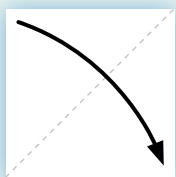

Sang og skriftsted

- »Jeg er Guds kære barn«
(*Børnenes sangbog*, s. 2-3)
- Rom 8:16

Hobby-snefnug

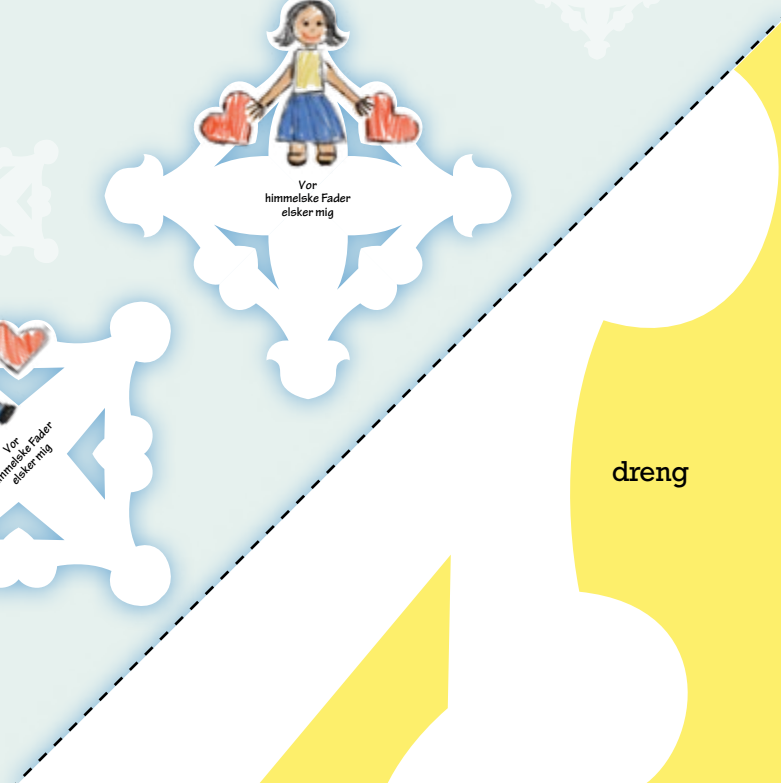
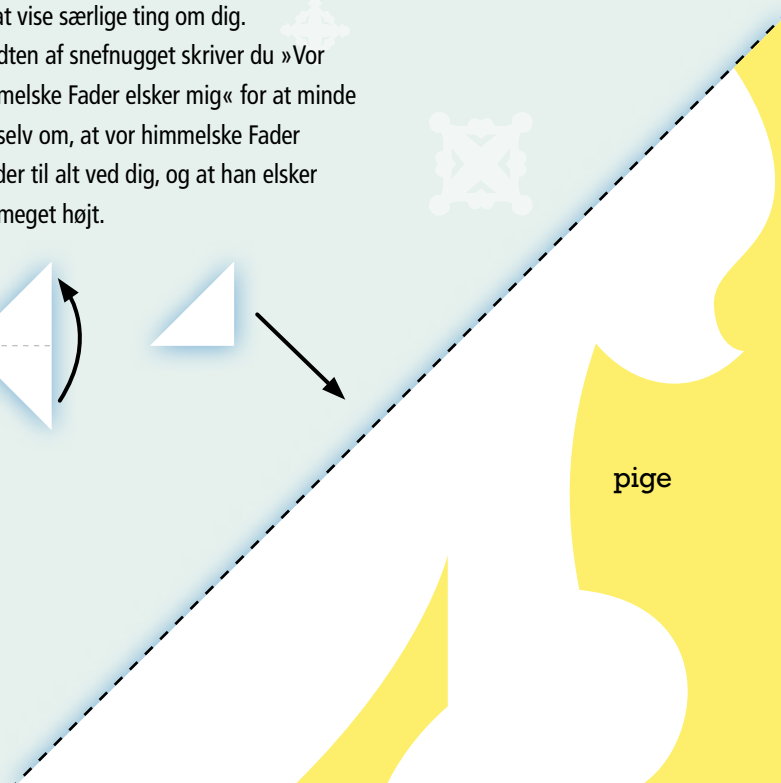
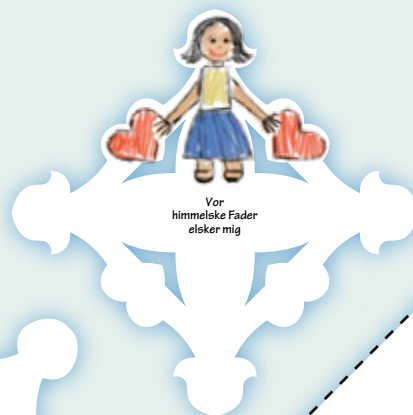
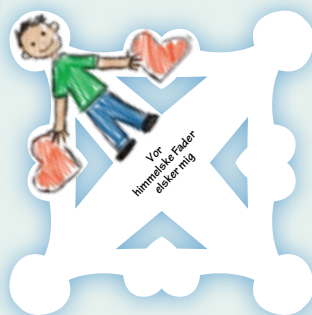
1. Fold et stykke 20 x 20 cm papir på midten. Fold det så på midten to gange til.
2. Brug mønstret til at klippe et drenge- eller pigesnefnug. Klip det gule område væk.
3. Brug farvekridt eller farveblyanter til at farvelægge figurene på snefnugget.

- Du kan farvelægge hver figur anderledes for at vise særlige ting om dig.
4. I midten af snefnugget skriver du »Vor himmelske Fader elsker mig« for at minde dig selv om, at vor himmelske Fader kender til alt ved dig, og at han elsker dig meget højt.

Ideer til familiesamtale

- Præcis som snefnug findes i forskellige forme og størrelser, så har børn særlige egenskaber, der gør hvert barn unikt. Efter at have lavet snefnuggene kan I skiftes til at lade hvert familiemedlems snefnug gå rundt og fortælle om den persons særlige karaktertræk og udtrykke jeres kærlighed. Fortæl da hver person, at vor himmelske Fader kender og elsker ham eller hende.
- I kan også lade et spejl gå rundt og lade hvert medlem af familien se i det, mens I drøfter disse begreber: Du er Guds barn. Din himmelske Fader elsker dig virkelig højt. Du boede med ham i himlen, før du kom til jorden. Det er derfor, vi kalder ham vor himmelske Fader. Han ønsker, at du skal være glad og vende tilbage til ham en dag. Hvordan ved du, at vor himmelske Fader elsker dig?

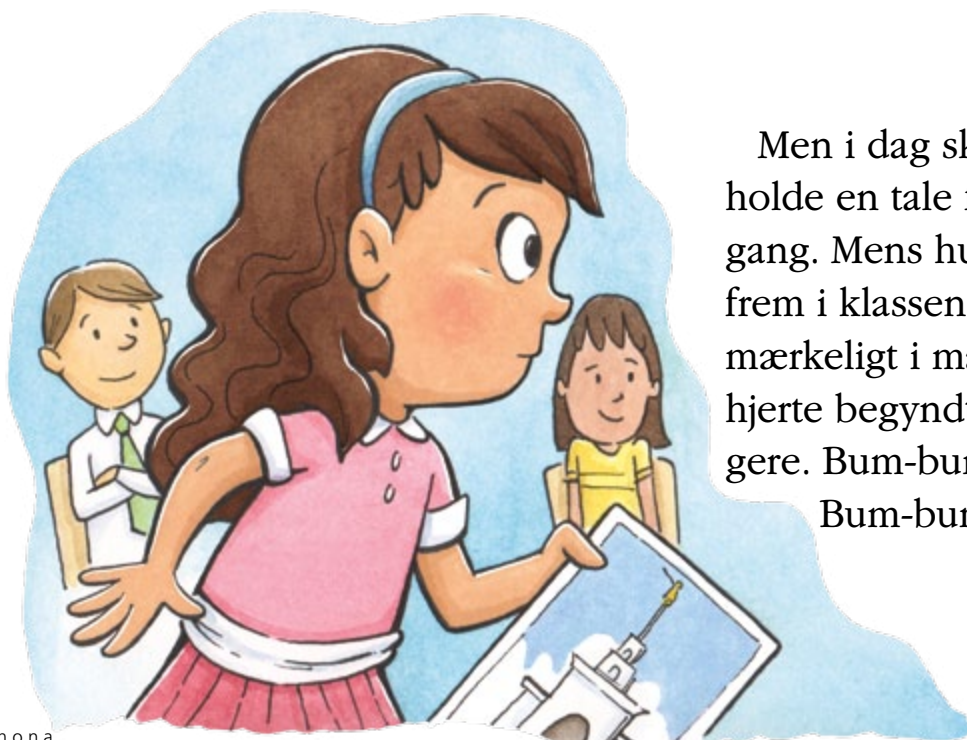
Evelyns tempel-vidnesbyrd

Miche Barbosa og Marissa Widdison

Bygger på en virkelig begivenhed

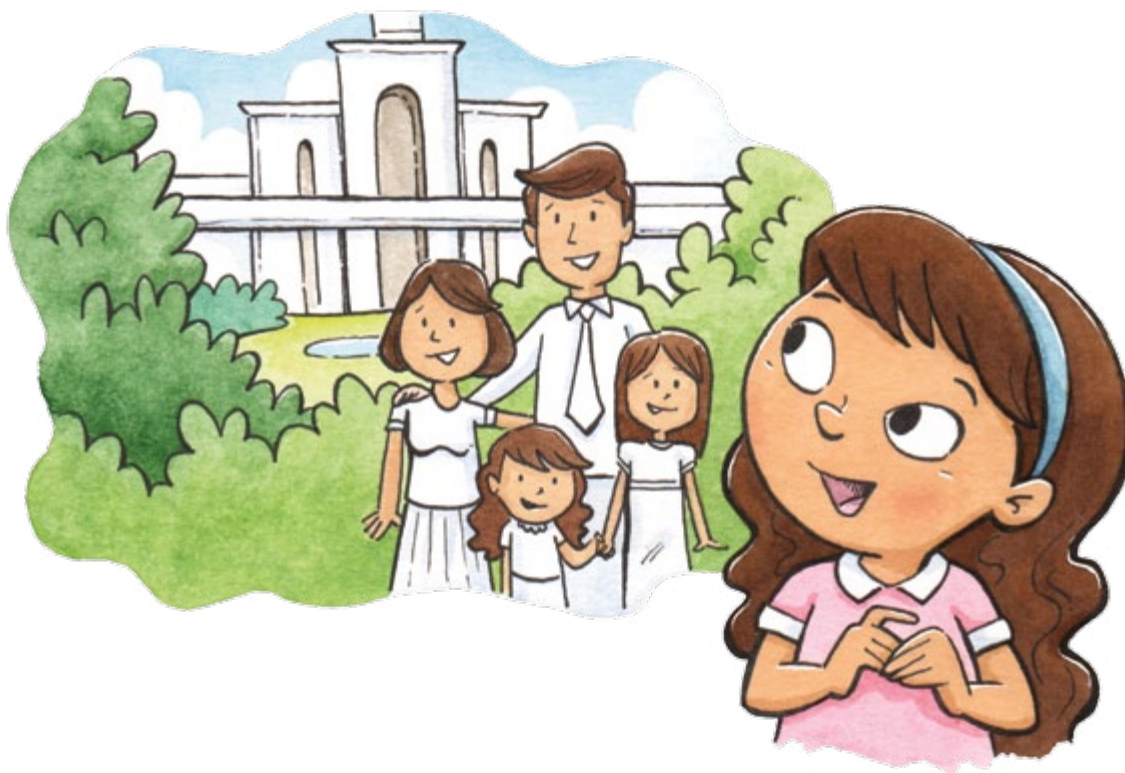
Evelyn holdt meget af at komme i Primary. Hun rakte altid hånden i vejret for at bede bøn. Hun holdt også af at hjælpe sine lærere.

Men i dag skulle Evelyn holde en tale for første gang. Mens hun gik helt frem i klassen, kildede det mærkeligt i maven. Hendes hjerte begyndte at slå hurtigere. Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum.

»Hej,« sagde Evelyn, da hun nåede helt op foran i lokalet. »Jeg hedder Evelyn. Min familie har lige været i templet, så vi kan være sammen for evigt.«

Evelyn fortalte primarybørnene om den hvide kjole, hun havde haft på. Templet var også meget hvidt. Hun fortalte dem, at hun og hendes forældre og søster var blevet besejlet til hinanden for evigt.

»Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker os,« sagde Evelyn. »Han lader os tage til templet for at være sammen med vores familie for evigt.«

Evelyn satte sig ned. Hun var glad. Det føltes som om, at der var et varmt lys, der skinnede gennem hendes krop. Hun var glad for, at hun var taget til templet. ■

Tempel-vidnesbyrd

Evelyn talte om at blive besejlet til sin familie i templet. Se, om du kan finde nogle af de ting i Evelyns værelse, som hun talte om under sin primarytale. Kan du også finde andre skjulte ting?

Hjælp unge til at blive bedre til at lære og undervise

Michael Barber

Udvikler af undervisningsmaterialer, Afdeling for præstedømmet

De nye materialer for unge Kom og følg mig: Undervisningsmateriale for unge, fremhæver fire måder, hvorpå forældre, lærere og ledere effektivt kan hjælpe unge med at blive omvendt til evangeliet.

Bibels beretning om Jesu Kristi ungdom lærer vi, at den 12-årige Frelser blev fundet »i templet sidende blandt lærerne, og de lyttede til ham og stillede ham spørgsmål.

Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav« (JSO, Luk 2:46-47).

Frelseren deltog aktivt allerede i en tidlig alder i evangelisk læring og undervisning. Frelseren underviste i evangeliske principper templet. Han underviste mennesker, som blev anset for langt mere lærde og erfarne, end han var. Alligevel forstod han, at læring og undervisning i evangeliet var en del af at være sammen med Faderen (se Luk 2:49) og centralt for hans guddommelige mission på jorden.

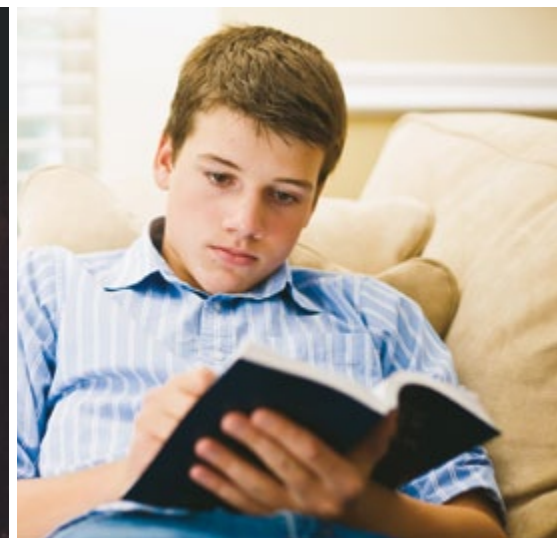
Jesus var utvivlsomt en fremragende studerende og lærer i evangeliet allerede i en tidlig alder, men alligevel udviklede han sin evne til at forstå og undervise i læresætningerne. Skriften fortæller os, at »han fortsatte fra nåde til nåde, indtil han modtog en fylde« (L&P 93:13). Når de unge i

dag hele tiden tilpasser deres tilværelse til det, de ved, er sandt, kan de også blive virkelig omvendt til Frelseren og hans evangelium og gå fremad i visdom »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30).

deres rejse med at lære, efterleve og undervise i Jesu Kristi evangelium. Ligesom Frelseren kan vi forberede os åndeligt, reagere på vore unges behov, opmuntre dem til at opdage evangeliske sandheder og udfordre

KRISTUS I TEMPLET, AF WALTER RANIE © IRI

Åndelig forberedelse – studium, bøn og faste – hjælper både læreren og den studerende til at mærke Åndens indflydelse.

I en vejledning til de nye undervisningsmaterialer for unge udtaler Det Første Præsidentskab: »I er kaldet af Herren til at hjælpe de unge med at blive omvendt til evangeliet.«¹ Når vi studerer og følger Frelserens tjenestegerning, bliver vi i stand til effektivt at støtte vore unge på

dem til at blive omvendt, efterhånden som de handler i tro.

Åndelig forberedelse

Frelseren forberedte sig åndeligt gennem omfattende studium, bøn og faste forud for sin tjenestegerning på jorden. Jesus blev »af Ånden ført ud

i ørkenen for at være sammen med Gud«, og han fastede »i fyrre dage og fyrre nætter« (JSO, Matt 4:1; Matt 4:2). Frelseren blev ved afslutningen af sin faste mødt med en række fristelser fra modstanderen. Tidlig skriftstudium hjalp Jesus med at imødegå hver fristelse med vers fra skriften (se Matt 4:3-10). Åndelig forberedelse gjorde ikke kun Jesus i stand til med held at bekæmpe fristelse hele sit liv, men også til med stor kraft at undervise i evangeliet, mens han var på jorden.

Undervisning af unge kræver mere forberedelse end et hurtigt blik i et undervisningshæfte, få øjeblikke før vi begynder at undervise. Herren har befalet: »Søg ikke at kundgøre mit ord, men søg først at få mit ord« (L&P 11:21). Vi forbereder os åndeligt ved i bøn at studere skrifterne og de levende profeters ord for at lære den sande lære. Når vi forbereder os på denne måde, bekræfter Helligånden sandheden af lærdommen og tilskynder os til at huske oplevelser ved efterlevelse af lærdommen, som vi kan fortælle andre.

Da Estefani Melero fra Surco Stav i Lima i Peru underviste de unge piger om betydningen af personlig åbenbaring, blev hun tilskyndet til at fortælle om sin oplevelse med at søge et vidnesbyrd, da hun var 14 år. Hun vidnede for de unge piger om, at da hun bad inderligt om at vide, om evangeliet var sandt, syntes

en stemme at hviske i hendes hjerte disse ord, som hun aldrig har glemt: »Du ved, det det er sandt, Estefani. Du har altid vidst det.«

Når vi studerer og efterlever de læresætninger, som vi underviser i, bliver vi mere end lærere – vi bliver vidner om sandheden.

Spørgsmål til overvejelse: *Hvilke andre skriftsteder viser, hvordan Frelseren forberedte sig til at undervise?*

Rådsherren indledte med et spørgsmål: »Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« Da Frelseren havde belært om vigtigheden af at adlyde befalingerne, svarede rådsherren: »Det har jeg holdt alt sammen lige fra min ungdom.« Jesus vidste, at rådsherren i sit hjerte stadig manglede »én ting«, så han udfordrede manden til at sælge alt, hvad han havde, dele det ud til de fattige og følge

De unge styrker hinanden, når de fortæller om deres oplevelser med at efterleve evangeliet.

Hvordan har jeres indsats med at forberede jer til at undervise påvirket styrken i jeres budskab?

Fokus på behov

Frelseren viste i sin samtale med den rige rådsherre, at han forstod behovene hos dem, han underviste.

ham (se Luk 18:18-23). Når vi beder om åbenbaring og bliver opmærksomme på de unges interesser, håb og ønsker, vil vi vide – ligesom Frelseren gjorde – hvordan vi skal undervise og udfordre dem til at efterleve evangeliet på måder, der er personlige og menigsfulde.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har udtalt, at vore »unge vokser op i fjendeland.«² Vi må som forældre og lærere forstå de vanskeligheder, som vore unge møder. Kevin Toutai, der er søndagsskolelærer i Columbine Stav i Colorado, har sagt: »De udfordringer, som de unge møder, kan ikke løses ved undervisning ud fra et hæfte. Det kræver personlig åbenbaring, som vi som lærere modtager til at gå ud

og kunne forberede vore unge til at kæmpe mod Satan hver dag. Jeg har indset, at man ikke kan nøjes med at møde op om søndagen med et undervisningshæfte og stå der en time.«

At hjælpe unge med at lære og efterleve evangeliet kræver en kombineret indsats af forældre, ledere, vejleder og lærere. Når vi søger inspiration fra Helligånden, kan vi undervise i lærdommene på en effektiv måde, der vil forberede de unge på

de fristelser og udfordringer, som de møder.

Spørgsmål til overvejelse:

Hvordan er verden i dag anderledes, end da I var unge? Hvilke udfordringer ser I, at de unge møder? Hvilke evangeliske lærdomme kan, når de forstås, hjælpe dem til at klare udfordringerne?

Tilskynd de unge at blive sig bevidst om evangeliske sandheder

Frelseren underviste sine disciple på måder, der opfordrede dem til at finde sandheden og få et personligt vidnesbyrd. Da han underviste nefitterne, sagde han:

»Jeg fornemmer, at I er svage, at I ikke kan forstå alle mine ord, som jeg er blevet befale af Faderen at tale til jer på dette tidspunkt.

Gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå, og bered jeres sind til morgendagen« (3 Ne 17:2-3).

Kristuslignende undervisning involverer mere end blot at videregive information. Det involverer at vejlede de unge til selv at forstå lærdommene. Selv om vi kan blive fristet til at forelæse for dem om evangeliet, er vi mest effektive, når vi hjælper dem til selv at finde svarene, gøre dem i stand til at opnå deres egne vidnesbyrd og underviser dem i, hvordan de finder svar, når de har andre spørgsmål. Som det fremhæves i de nye materialer for unge *Kom og følg mig: Undervisningsmaterialer for unge*, kan vi også opfordre dem til at

Forældre er primært ansvarlige for at hjælpe deres børn med at opdage evangeliske sandheder, og hver enkelt unge pige og unge mand har et personligt ansvar for at blive omvendt fuldt ud. De unges ledere og lærere støtter i denne indsats.

FOTOILLUSTRATION: CHRISTINA SMITH

fortælle om deres oplevelser med at efterleve evangeliet og vidne for deres venner om det, de ved er sandt.

Ældste Kim B. Clark, der er områdehalvfjerds og rektor på BYU-Idaho, fortalte for nylig en historie om et kvorum af diakoner, hvor deres vejleder talte med dem om bøn. Helt uventet løftede diakonernes kvorumspræsident sin hånd og sagde: »Jeg vil gerne stille kvorummet et spørgsmål. Hvor mange af jer er villige til at forpligte jer til at bede morgen og aften hver dag i denne uge?« Alle kvorumsmedlemmerne på nær én ung mand løftede deres hånd, han var ikke sikker på, at han kunne gennemføre udfordringen. Vejlederen lænede sig tilbage og betragtede dem, mens kvorummet underviste i og vidnede for deres ven om bøn, hvor de hjalp ham til at have tilliden til at modtage udfordringen.

Spørgsmål til overvejelse: *Nævn nogle måder, som I har set lærere opmuntre klassens deltagere til at tage aktiv del i læringen. Hvordan kan I hjælpe de unge, som I arbejder med, til at udvikle evangeliske studievejser? På hvilke måder kan I involvere de unge i at lære om evangeliet, foruden samtaler?*

Tilskynd til omvendelse

Omvendelse er en livslang proces, der involverer både læring og efterlevelse af evangeliet hver dag. Omvendelse kræver mere end blot kendskab til evangeliet. Det »kræver, at vi gør, og at vi bliver.«³ Da Frelseren havde undervist sine disciple om den

barmhjertige samaritaners barmhjertighed, udfordrede han dem: »Gå du hen og gør ligeså!« (Luk 10:37). Han opmuntrede dem til at være mere end blot hørere af ordet og til at handle i tro i forbindelse med hans lærdomme.

Vi må opfordre de unge til omhyggeligt at efterleve evangeliet, idet omvendelse normalt ikke sker i løbet af en undervisningssituation. Omvendelse foregår bedst, når unge forstår den sande lære og etablerer vaner med studium af evangeliet og retskaffen levevis, som vi opfordrer dem til at gøre i *Kom og følg mig*.

Krista Warnick, der er præsident for Unge Piger i Arapahoe Stav i Colorado, har sagt: »De unge i dag møder en syndflod af udfordringer, som jeg slet ikke havde hørt om, før jeg var meget ældre. Jeg udviklede stort set mit vidnesbyrd, da jeg flyttede hjemmefra og kunne arbejde videre med og indarbejde det, jeg havde lært i Unge Pigers klasser. Når vi giver de unge udfordringer og muligheder for at udvise deres tro, vil det hjælpe dem til at udvikle grundlaget for deres vidnesbyrd i en meget tidligere alder.«

Udfordringen med omvendelse er ikke kun, at vi skal lære om evangeliet, men også at vi forandrer os på grund af det, vi lærer. Vi må hjælpe vore unge til at forstå, at deres »mægtige forandring« (Alma 5:14) i hjertet måske ikke sker med det samme, men kan komme gradvist, når de udvikler regelmæssige studievejser, beder altid og holder befalingerne.

Når de gør alt dette, vil de bemærke, at deres ønsker, indstillinger og handlinger forandrer sig og afspejler vor himmelske Faders vilje.

Spørgsmål til overvejelse: *Hvilken rolle spillede jeres indsats for at lære om og efterleve evangeliet i jeres egen omvendelse? Har jeres forældre og lærere og ledere i Kirken styrket jer?*

Støt vore unge

Kom og følg mig repræsenterer kun en del af indsatsen for at støtte de unge. Ud over den unges personlige ansvar for at blive fuldt omvendt, har forældre »det primære ansvar for at hjælpe deres børn til at lære vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, at kende.«⁴ Vi, der arbejder med unge, er i stand til at støtte forældre og følge Frelserens eksempel, når vi forbereder os åndeligt, fokuserer på de unges behov, opfordrer dem til at opdage evangeliske sandheder og giver dem muligheder for at handle i tro og blive omvendt. Når vi stræber efter at følge Jesu Kristi eksempel, bliver vi bedre til at lære og undervise, og vi hjælper de kommende ledere af vore lokalsamfund og vores kirke til selv at blive bedre til at lære og undervise. ■

NOTER

1. *Undervisning i evangeliet på Frelserens måde* (en vejledning til *Kom og følg mig: Undervisningsmaterialer for unge*, 2012), s. 2.
2. Boyd K. Packer, »Råd til de unge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 16.
3. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 41.
4. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.4.1.

Se mere om de nye undervisningsmaterialer for unge ved at besøge lds.org/youth/learn.

Kirken iværksætter nye materialer for unge i 2013

I denne måned begynder lærere og ledere over hele Kirken fuldt ud at implementere det nye undervisningsmateriale for unge *Kom og følg mig: Undervisningsmateriale for unge*, der første gang blev bekendtgjort i et brev fra Det Første Præsidentskab i september.

På lds.org/youth/learn kan lærere og ledere i Unge Piger, Det Aronske Præstedømme og Søndagsskolen finde lektioner på 23 sprog. Alle lektioner kan udskrives. Personer uden internetadgang bør kontakte deres lokale præstedømmeleder for at høre, hvordan *Kom og følg mig* bliver implementeret i deres område.

»De nye materialer integrerer grundlæggende evangeliske læresætninger og principper for at undervise på Frelserens måde,« står der i brevet fra Det Første Præsidentskab. »Vi er overbevidst om, at det vil

velsigne de unge i deres indsats for at blive fuldt omvendt til Jesu Kristi evangelium.«

I *Kom og følg mig* får hver måned i året tildelt et lærdomsmæssigt emne, og alle klasser i Søndagsskolen, Unge Piger og Det Aronske Præstedømme skal studere det emne i den måned.

Hver lektion har fire afsnit: Åndelig forberedelse for lærere, forslag til at præsentere emnet, konkrete aktivitetsforslag og et afsnit, der opfordrer de unge til at handle. Lærere bliver bedt om at søge inspiration, når de vælger og tilpasser lektioner alt efter deres elevers behov.

Hjemmesiden har også relevante videoer, der forklarer, hvordan man implementerer de nye materialer, forslag til forberedelse af involverende læringsaktiviteter og en ny vejledning *Undervisning i evangeliet på Frelserens måde*. ■

FOTO: T. THOMAS

Under deltagelsen i Hjælpende Hænder-projekter i hele Afrika ydede medlemmer af Kirken værdifuld tjeneste, opbyggede tværreligiøse forhold, skabte opmærksomhed om Kirken og opbyggede deres vidnesbyrd om næstekærlighed.

Den sjette årlige dag med tjeneste i hele Afrika

Lørdag den 18. august 2012 samledes tusindvis sidste dages hellige fra mange afrikanske lande i deres lokalområde for at deltage i den sjette årlige dag med Hjælpende Hænder i hele Afrika.

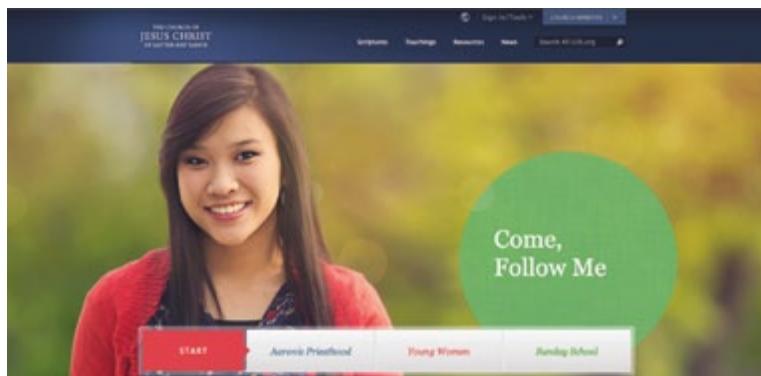
»Menigheder og grene gik stort set alle ud for at yde betydningsfuld tjeneste,« skriver ældste C. Terry Warner, informationsmissionær, i en e-mail. »De hvervede partnere. De valgte projekter, der, selvom de var svære, virkelig gjorde en forskel. De kom mange og var ivrige efter at hjælpe, og de skabte virkelig venskaber for Kirken.«

Ældste Adesina J. Olukanni, leder af informationsafdelingen i det vestafrikanske område, sagde om denne tjenestedag: »Det er den nemmeste måde at reagere på profetens kald om at være god mod vore naboer, reagere på deres behov, at give snarere end at modtage. Det er den nemmeste måde, hvorpå vi kan forkynde evangeliet – gennem eksemplet.«

Mormon.org nu på 20 sprog

Mormon.org findes nu på armensk, cebuano, engelsk, fransk, hollandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, lettisk, polsk, portugisisk, russisk, spansk, svensk, tagalog, thai, tysk og ukrainsk.

Enkelt personer opfordres til at oprette deres egen profil på Mormon.org på deres foretrukne sprog og dele den med andre.

Nådens sande funktion

Jeg blev dybt berørt af to artikler i *Liahona* i april 2012: Ældste David A. Bednars artikel, »Forsoningen og livets rejse« (s. 12) og Kristen Nicole Cardons artikel, »Enestående nåde« (s. 10). Mine spørgsmål om nådens sande funktion i vores liv her på jorden og i vores stræben efter evigt liv blev besvaret. Jeg er taknemlig for disse artikler – de har øget min forståelse så meget, og jeg grunder over dem igen og igen.

Emmanuel Adu-Gyamfi, Ghana

Rettelse

I Det Første Præsidentskabs budskab, »Lev et rigt liv«, i *Liahona* i januar 2012 glemte vi at tilegne et citat til Mary Anne Radmacher. Citatet findes på s. 5 i *Liahona*. I Mary Anne Radmachers oprindelige citat står der: »Til tider er mod den lille stemme, som ved dagens afslutning siger: »Jeg prøver igen i morgen.« Citatet står sammen med andre af Mary Anne Radmachers udgivelser i *Courage Doesn't Always Roar*, (2009). Vi beklager forglemmelsen.

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Ærbødighed mod Gud er begyndelsen på visdom«, s. 20: Overvej at drøfte verdens visdom sammenlignet med Guds visdom. Du kan evt. læse 2 Ne 9:28-29 og tænke over situationer, hvor verdens visdom er forskellig fra evangeliets visdom. Beslut hvilken sti, du vil tage i hver situation.

»GUFs tema 2012«, s. 50: Læs Elaine S. Daltons og David L. Becks artikler om GUFs tema 2013. Overvej at tænke over måder, hvorpå hvert eneste familiemedlem kan hjælpe med at gøre hjemmet til et helligt sted. Du kan evt. vise et billede af templet i et dit hjem og sætte et mål om at komme som familie i templet.

»Bliv ved med at øve dig«, s. 56: Overvej at lave et familietalentshow. Foreslå, at hvert familiemedlem kommer forberedt på at optræde med en færdighed eller en optræden. Læs bagefter artiklen »Bliv ved med at øve dig« og drøft, hvordan det at øve sig på og dele sine talenter kan velsigne dem omkring os.

»Evelyns tempel-vidnesbyrd«, s. 70: Overvej at lave en vidnesbyrdjagt for hele familien. Anbring billeder rundt om i stuen og få familien til at samle dem, de tror på (fx: Billeder af familien, templet, præsident Thomas S. Monson, dåb, en tiendeseddel, unge, der er klædt sømmeligt). Afslut med at drøfte, hvorfor I tror på dem hver især.

.....

Lektioner i mørket

En dag i oktobermåned sagde vores datter Júlia, som ofte er rastløs under familieaften: »Vi har aldrig holdt en familieaften i mørke. Kan vi ikke prøve det?« Vi undrede os over, hvordan og hvad vi kunne lære hende i mørket.

Vi slukkede lyset, og fuldstændig mørke omringede os. Så åbnede min mand sin mobiltelefon og begyndte at undervise om Kristi lys. Han viste, hvordan Kristi lys kan bringe os ud af mørket og som familie føre os tilbage til ham. Lyset fra telefonen var ikke så tydeligt, men nok til vi kunne se.

Når telefonen af og til automatisk slukkede for lyset, var vi i stand til at vise vores datter, hvordan vores liv ville være uden Frelseren, Jesus Kristus. Ånden var meget stærk, og vores datter var fuldstændig ærbødig. Selv nu mindes hun vores favorit familieaften og det budskab, hun lærte.

Valquiria Lima dos Santos, Brasilien

LEKTIEEN OM DE FEM MINUTTER

Christopher James Smith

Ved slutningen af mit sidste år på universitetet skulle jeg deltage i en dimissionsceremoni, hvor alle nye dimittender iklædt den traditionelle hat og kappe modtog deres afgangsbeviser fra en særlig inviteret dignitar. Jeg så meget frem til dette øjeblik, hvor fire hårde studieår skulle fejres. Den morgen, hvor ceremonien fandt sted, modtog jeg et brev fra universitetet, men jeg tog mig ikke tid til at åbne det.

Ceremonien skulle begynde klokken 13:30, og jeg havde inden da arrangeret at få taget et portrætbillede. Desværre var der en lang kø ved fotografen, og jeg så hastigt tiden nærme sig åbningen for ceremonien. Men jeg havde ventet så længe, at jeg var fast besluttet på at få taget mit billede. Jeg nåede lige at blive færdig 10 minutter, inden dimissionen begyndte, så jeg løb hen til salen.

Da jeg nåede frem, var dørene dog lukkede og bevogtet af sikkerhedsvagter. Jeg bad om at komme ind, men vagterne nægtede mig adgang og fortalte mig, at jeg skulle have været der 15 minutter før for at få plads. Det var første gang, jeg hørte om det krav, så jeg protesterede. Men vagterne rørte sig ikke ud af stedet. Jeg havde arbejdet i fire år for at få det afgangsbrev, og nu kunne jeg ikke få det overrakt ved ceremonien. Det endte med, at jeg måtte sidde i galleriet sammen med tilskuerne.

Da jeg kom hjem og åbnede brevet, jeg havde modtaget samme morgen, læste jeg den klare besked om at møde mindst 15 minutter før eller blive nægtet adgang. Jeg følte mig som en af de tåbelige brudepiger i Frelserens lignelse:

»Men da de [tåbelige brudepiger] var gået hen for at købe olie, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllups-salen, og døren blev lukket.

Jeg kom fem minutter for sent til at kunne få min plads. Forhåbentlig ville den smule tid ikke forhindre mig i at kunne deltage i min dimission.

Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind!

Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke« (Matt 25:10-12).

Selvom det at blive nægtet adgang til en vigtig festlighed synes som en alvorlig konsekvens for en mindre fejltagelse, så har jeg indset, at det samme gælder for valg og konsekvenser. Når jeg tager den ene ende af pinden op fra jorden, så følger den anden ende med. Sådan er det også med ethvert valg, jeg vælger ikke blot handlingen, men også den tilhørende konsekvens – uanset hvor uforudset konsekvensen så er.

Det er Satan, der ønsker, at vi skal koncentrere os om valgene uden at tage hensyn til konsekvenserne. Han gør ofte dette ved at få os til at fokusere på den fysiske appetit, »kødets vilje« (2 Ne 2:29), og på den øjeblikkelige tilfredsstillelse.

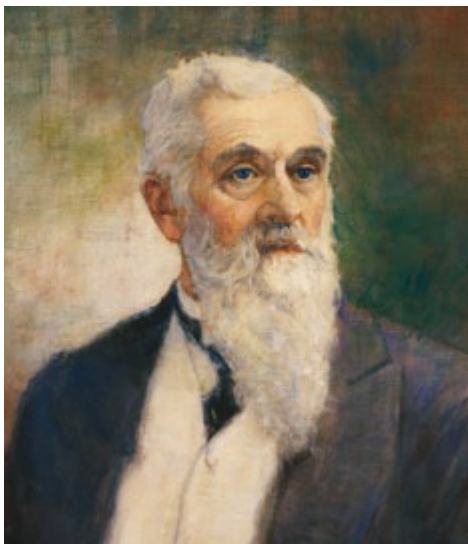
Vor himmelske Fader ønsker derimod, at vi fokuserer på lykke og evige velsignelser. Han forventer af os, at vi overvejer konsekvenserne ved de valg, vi træffer, og at konsekvenserne skal udgøre en del af vores motivation: »Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død« (2 Ne 2:27).

Selv om jeg ikke er taknemlig for, at jeg gik glip af den formelle overrækkelse af mit afgangsbrev, så er jeg taknemlig for det, jeg i evig henseende lærte af denne oplevelse – jeg har aldrig lyst til at træffe et valg, der kan forhindre mig i at blive budt velkommen i brudgommens nærvær. I stedet for at blive lukket ude med ordene: »Jeg kender jer ikke,« så stræber jeg efter at træffe valg, der vil lade mig høre ham sige: »Gå ind til din herres glæde!« (Matt 25:21). ■

JOSEPH SMITH

Joseph Smith var 14 år, da han **bad** om at få at vide, hvilken kirke der var den rigtige. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for ham, og han lærte, at ingen af kirkerne på jorden havde hele sandheden. Joseph Smith var med til at gengive Jesu Kristi sande evangelium og blev den første profet i de sidste dage. Som et led af hans opgave oversatte han Mormons Bog fra **guldpladerne** og ledte de hellige i at bygge denne uddelings første tempel, **templet i Kirtland**.

En præst fra et andet trossamfund skrev følgende efter at have mødt præsident Lorenzo Snow: »... Hans ansigt strålede af fred; hans holdning var en bøn om fred. I hans øjnes dybe ro boede der ikke kun en stille bøn, men også en åndelig styrke ... Jeg blev ramt af den mærkeligste følelse af, at jeg stod på hellig grund.« Se »Syltede agurker, roer og vidnesbyrd: Inspiration fra præsident Lorenzo Snows liv og lærdomme«, s. 12.